

Fabrikalara, işyerlerine
okullara, mahallelere, köylere,
yığınların içine!

İşçiler silahlanın,
devrime hazırlanın!

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESTİ

Yıl:7, Sayı: 130
1 Haziran 1980

Hesaplaşma bitmedi

Seyit Havran

1 Mayıs gerilemesinin ardından burjuvazinin beklenen saldırısı başladı. Burjuva devlet makinası, önünde duran, direnen ne varsa ezmeye hazırlanıyor. Ama önce ortamı hazırlamak, havayı koklamak için propaganda organlarını işletiyor. Gerici basın 1 Mayıs'tan buyana "komünistler, teröristler 1 Mayıs'ı kutlayamadı", "devlet gücünü gösterdi", "Türkiye Türklerindir" naralarıyla anti-komünist, şoven yellere estiriyor.

Demirel dış gösteriyor. "Devlet, örgütlü teröre karşı acımasız ve kararlı bir mücadele içindedir" diyor. Devlet terörünü örgütleyemez demeye getiriyor.

Faşist MHP, köpeklerinden birinin, Gün Sazak'ın öldürülmesini ustaca kullanıyor. Bir yandan komandolarını, lumpen unsurları sokağa döküyor, gövde gösterisi yapıyor, öte yandan Ecevit'e ve CHP'ye sürekli bindirerek toplumun en geri kesimlerini, ortada sallananları yanına çekmeye çalışıyor. MHP'nin sırtından devlet de yararlanıyor.

Burjuvazi yılın 4. devalüasyonunu dayattı, ücretleri dondurmak için önlem alıyor, yabancı yatırım çekmek için yeni bir kampanyaya girişti. Emperyalistler kredi musluklarını açmak için "sinyal" bekliyor. Bütün bunları bir çözüme bağlamak, işçi sınıfının, emekçilerin direnişini kırmaktan geçiyor.

Burjuva horozu erken ötüyor. Son söz söylenmedi. Daha son hesaplaşmaya gelmedik. Ezeceğim diyor, niyetini gizlemiyor ama karşı-devrimin tam da henüz *ötüyor* olması, bize önemli bir fırsat sağlıyor. Geç kalmadığını anlatıyor. Bir trafik kazasının barikat savaşlarına yol açtığı bir ortamda karşı-devrim kolay kolay topyekün saldırıya geçmeye cesaret edemiyor. Onun için önce işçi sınıfını tekil savaşlarda yormaya, özellikle propaganda zaferleriyle yılgınlık, yenilgi, savunma psikolojisi içine sokmaya çaballıyor.

1 Mayıs, oportünizmin karşı-devrime bu yolda verdiği bir *arınmadır*.

Gericiликтen oportünizme uzanan yelpaze içinde çeşitli güçler, nesnel ya da öznel olarak karşı-

devrimin bu taktiğine uygun davranıyor.

CHP 1 Mayıs'a karşı açık tavır aldı, üyelerinin katılmasını engellemeye çalıştı.

DISK 1 Mayıs'ı "yasalara uygun" bir biçimde kutladığı için kendini kutladı. "Yasalara saygımızı gösterdik" diyerek burjuvaziye yaltaklandı.

Küçük burjuva reformist ve devrimcilerinin tutumu da tipatıp çaktı. Sözde hepsi "astık, kestik, direndik" diyorlar, eylemde hiçbir gerçek anlamda bir varlık gösteremedi.

Bu durum, bu akımların tabanındaki militan, savaşkan unsurların gözünden kaçmıyor. "Gaz vermek" ancak şuraya kadar idare eder. Sonra o da biter.

Menşeviki, TIP'i-TSİP'i, Dev-Yol'u, Kurtuluş'u vb. tümünün geçirdiği bunalmı 1 Mayıs daha beter derinleştirdi. Tabanda büyük bir tepki, bir aldatılma duygusu var.

Menşevikler, menşevik oldukları için peşin yenilgiyi hemen üstleniyorlar. Devrim hedefini 10 kat reformist örtünün altına saklayıveriyorlar. Bu, onların tabanda hala kalan militan unsurların kopuş sürecini hızlandıracaktır, geriye kalan zaten pasifizme yatkin posalar olacaktır.

Küçük burjuva devrimcileri ise tüm savaşkanlıklarına karşın, yığınlarla bağlanmadıkları için sınıf savaşının akışına ayak uyduramıyorlar. Tabanını yalnız militanlıkla tutabilen, yıllardır "Tek Yol Devrim"den başka söyleyecek bir şey bulamayan bu akımlar, olaylar kişisel değil, yığınsal yığılıklar gerektirince, belki daha geç ama daha kötü oturacaklardır.

Bu durum Lenincilerin önündeki örgütlenme görevi için önemli bir perspektif açıyor. Çünkü koşullara uygun, devrimci taktikler öneren tek Lenincilerdir (Bak *TKP Leninciler Konferansı* ve R.Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*).

Leninci TKP'yi örgütlemeye çalıştı, daha geniş kapsamlı toplumsal hedefleri de gerçekleştirmek için yakalanacak ana halkadır.

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Zeynep Arbat (Yardımcı Redaktör)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Gıneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepçi,
Ayşe Güvener, Hatice Dağı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yaygın kurulundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

Elinizdeki sayı önemli bir tarih taşıyor. *İşçinin Sesi*'nin 96. sayısıyla yeniden yayına başlamasının 1. yıldönümünü kutluyoruz.

O sayıdan buyana geçen bir yılda gazetemiz hem teknik hem de içerik yönünde pek çok atılım yaptı, çok yol aldı.

Ama en sevindirici gelişme, gazetenin okuyucusuyla kurduğu bağıdır. Burjuva basınının birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış yazar-okur ayrımı komünist basında olmaz. *İşçinin Sesi*'nin herbiri yiğit devrimci, proleter, komünist yazar-okurlarıyla haklı olarak övünüyoruz. Türkiye'den en çok yazı gönderen üç yoldaşımızı, (bu sayılara yayınlaması için bekleyen yazılarını da katarsak) Tahsin Mert, Ayhan Acımaz ve Davut Çelik yoldaşlarımızı özellikle kutlarız.

İşçinin Sesi'nin işçi, Gençlik, Kadın Muhabir Guruplarının sayısı hızla artmaya devam ediyor. Bu sayıda 8 yeni Muhabir Gurubu'muzun yazılarını yayınlıyoruz. Önümüzdeki sayılarda yeni yeni IMG'lerden haber-yazı bekliyoruz.

Yeni yayın yılına, ilk bölümünü bu sayıda ÇEK-AL olarak yayınladığımız yeni bir kitapla, Yürükoğlu Yoldaşın *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* kitabıyla giriyoruz.

1 yıllık gelişme çizgisi hareketimizin, görevlerimizi eksiksiz yerine getirirsek Türkiye devrim hareketinin geleceğinin güvencesidir.

İşçinin Sesi

İÇİNDEKİLER

- 1 Seyit Havran Hesaplaşma Bitmedi
- 2 OKURLARIMIZ YAZIYOR
- 3 İşçinin Sesi Devrimci Silahımız
- 4 İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI (1 Mayıs)
- 7 Kemal Aydın Devrim çiçekle değil silahla olur
- 8 Julide Kayacan Parti basınında demokrasi
- 9 ÇEK-AL
- 13 Coskun Adalı Devrim bulutları
- 14 Aliye Arı Tarsus olayı
- Davut Çelik Oportünistlerin "demokrasi için savaş" çığırkanlıkları devrimi engellemek içindir
- 16 Muzaffer Yenilmez Savaşarak örgütleneceğiz
CIA ve Türkiye işçi hareketi
- 18 Oportünistlerin Mannheim saldırısı geri tepti
- 19 İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI
- 20 Yaz Taarruzu başlıyor!

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Bursa'da hareketimiz hızla gelişiyor

Sayın *İşçinin Sesi*, Bursa Leninci hareketimizin hızla geliştiği bir bölgedir. Birtakım guruplar bize soru yöneltiyorlar, çeşitli konularda ayrıntılı bilgi istiyorlar. Bize sempati duyan çok insan var. Faşizm konusundaki görüşlerimizi, Türkiye'nin somut koşulları ve devrimcilerin stratejisinin ne olması gerektiği konusundaki görüşlerimizi soruyorlar.

Onlara görüşlerimizi anlatıp saflarımıza, partimize kazanmaya çalışıyoruz.

Gerçekten Türkiye'de tüm devrimcilerin nesnel ve öznel ortamın doğru ve yepyeni bir biçimde değerlendirilmesi yönünde bir istemi var. Bu gibi konularda çok sayıda yazıya acele ihtiyacımız var.

Devrimci selamlarımızla,
Bursa'dan bir gurup
İşçinin Sesi militanı

Not: Bursa'daki yoldaşlarımızın merak ettikleri sorularla ilgili yeni bir kitabımız çıktı: R. Yürükoğlu, "Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri".
İşçinin Sesi

Hukuk fakültesinde okunan tek devrimci yayın İşçinin Sesi'dir

Biz Hukuk fakültesindeki Leninciler olarak çalışmalarımızı hızla sürdürüyoruz. Şu anda okulumuzda devrimci yayın organı olarak okunan tek gazete *İşçinin Sesi*'dir. Ne yönetimde bulunan Dev-Yol'cular, ne de diğer "sol" guruplar, ne de menşevikler kendi yayın organlarının sistemli bir dağıtımını yapmıyorlar. Bu durum bizim ideolojimize güvenimizin, onların ise kendi ideolojilerine güvensizliklerinin bir göstergesidir.

Dev-Yol'cular ideolojik savaşın önünü tıkıyorlar. Sekter tutumları içine giriyorlar. Diğer gurupların bildiri dağıtımalarını, propaganda çalışmalarını engellemeye çalışıyorlar. Devrimciler arasında yüksek düzeyli canlı bir ideolojik savaşın yaratılmaması varolan potansiyelin erimesine yol açıyor. Bu durumun baş sorumluları suçlu kendilerinde aramıyorlar. Toplantılarda "herkesin savaşıma aktif olarak katılmadığından, kitlenin pasifliğinden" yakınıyorlar. Hem yığınlara devrimci savaşın kapılarını kapatıyorlar hem de niye katılmıyorsunuz diye yakınıyorlar. Yaptıkları eylemler, kitlenin bilincini bulandıran, özünde sağ eylemlerden öteye gitmiyor. İdareye verilmek üzere, "masum" imza kampanyaları düzenleniyor, okula öğrencileri korumaları için veliler ge-

tiriliyor. Bu sınırların dışında ancak Lenincilerin bastırmasıyla çıkıyorlar.

Menşevikler ise zavallı bir konumdadır. Devrimci kesimde soynlanıyorlar. Biz Leninciler olarak 1 Mayıs'a yönelik pul, afiş, pankart asma, yola slogan yazılı sandık koyma gibi çalışmalar yaptık.

Hukuklu Leninciler
Ankara

Herkes bize bakıyor

Değerli *İşçinin Sesi* Yazı Kurulu, "Bugünkü işini yarına bırakma" atasözünü bilmeyenlerden değilim. Dildeki yenileşmeyi, arlaşılmayı da eleştirmiyorum. Buna kesinlikle taraftarım. Dilde arlaşma, yenileşme devrimden sonraki iş, şimdi gerek yok demiyorum. Dildeki yenilikler elbette basın-yayın organları ile uygulanır. Ancak baştan yaygınlaşmamaacağı tahmin edilen, veya tutmayan kelimelerde de ısrar edilmemelidir. Bu tür ısrarlara karşıyım. Üstüne üstlük Türkçeyi sonradan öğrenen, okullarda daima Dilbilgisi-Türkçe derslerinden zayıf not alan biz Kürtler belli bir tabaka dışında Türkçe'deki gelişmeleri takip edemiyoruz. Yakın çevremdeki Kürtlerden edindiğim izlenim bu gelişmeye yeterince ayak uydurulamadığıdır. Hoş, okuma-yazma bilmeyen insanların dildeki gelişmeleri takip etmeleri başka bir sorun.

Bir kaç kelimeyi örnek vereyim.

Ezgi - Erk - Utku

"Ezginin, sömürünün, baskının altında..." Ezgi ile baskı arasındaki farkı anlamadım.

"Utkunuz utkumuzdur" olursa bana ters gelir. "Zaferiniz zaferimizdir" kulaklarımızda çınlıyor.

Erk yerine iktidar... Şu kadar yıldır iktidar diye bağırıyoruz. İşçinin, köylünün, Kürt, Türk herkesin bildiği iktidar yerine erk demek bence bu kavramlar anafonda, sanki başka şey söyleniyor gibi. İnsanları bunları düşünmekle meşgul etmeyelim. Herkesin bildiği, anlayacağı basit, yaygın kelimeleri kullanmak işimizi kolaylaştırır.

Eleştirim uzun çalışmaların ürünü değildir. Ancak bir soruna parmak basmak, *İşçinin Sesi* yayınlarının daha bir özenle yayınlanmasını sağlamak ve okuyucuların onu çok iyi anlamaları için çalışmak da görevimizdir.

Ayrıca teklifimdir. *İşçinin Sesi* gazetesinde çok yaygın olarak pratik konuşmada ve yayında geçen Marksist terimlerin kısa kelime anlamlarının açıklanması. Örnek: konspirasyon, ajitasyon, vb.

Yoldaşça, dostça selamlar,
Herkes bize bakıyor!

H.R.
İstanbul

Devrimci silahımız İşçinin Sesi

İşçinin Sesi'nin son bir yıllık sayılarının tümünü içeren cildi çıktı.

İşçinin Sesi'nin yeniden yayına başlamasından buyana bir yıl geçti. Her sayısı, Leninizmin oportünizme karşı yükselttiği açık ideolojik savaşında yeni bir kazanım oldu.

Yola çıkarken tek düşüncemiz partimizin Marksçı-Leninici birliğini sağlamaktır. Bugün de öyle. Bu kutsal amaç uğruna atılan her adım, savaşımın kendisinin belirlediği her biçim, aynı zamanda İşçinin Sesi'nin 1 yıllık savaş tarihidir.

Bugün İşçinin Sesi ideolojik ve siyasal etkinlik açısından Türkiye çapında bir güçtür. Pekçok fabrikada okunan (ve okunabilen) tek devrimci gazetedir. Devrimci hareketin binbir "siyaset"inin, bir o kadar da yayının cirit attığı bir ortamda, hele yasaklanmış bir gazete için, bu büyük bir başarıdır. Yine gelen haberlere göre Türkiye Kürdistanı'nda yaygın olarak okunan tek komünist gazete İşçinin Sesi'dir.

Bu yıl içinde İşçinin Sesi'nin en önemli başarısı, bir örgüt çıkarmış olmasıdır. Bugün Türkiye Komünist Partisi'nin Leninici komiteleri İşçinin Sesi'ni Merkez Organı olarak tanıyorlar.

Bu hızlı gelişmenin nedenlerini Yürükoğlu Yoldaş şöyle veriyor: "Birincisi, Lenincilerin getirdikleri çözümlerinin doğruluğu ve Türkiye ortamına uygunluğu ile açık ideolojik savaşımın gücü. İkincisi daha bolşevik-menşevik ayrımı parti içinde açıkça ortaya çıkmadan, kadrolar düzeyinde bir ayrımın varlığı" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Asama ve Komünist Partisinin Taktikleri*, s.70).

Birinci olgu, TKP'deki menşevik fraksiyonların hızla dağılışı sürecinde gözleniyor. İşçinin Sesi'nin öldürücü ideolojik saldırısı sonucu hem menşevikler daha oportünistleşti, hem de Leninici hareket teorisini geliştirdi. Bir karşılaştırma yapmakla yetineceğiz. Menşeviklerin 48 yılda sahip çıktığı TKP yayınlarının sayısı 18'dir (Bunların yarısı belgeler ve çeviriler, gerisi turizm kitabıdır). Lenincilerin 1 yılda Türkiye devrim hareketine armağan ettiği, hepsi teorik-siyasal düzeyi olan kitapların sayısı 8'dir (Bunlardan 6'sı aynı zamanda İngilizceye de çevrilmiştir).

Sonra, İşçinin Sesi kadrolar dü-

İŞÇİNİN SESİ'NE GELEN MEKTUPLAR

Aylara göre

Haziran 1979	6
Temmuz 1979	29
Ağustos 1979	64
Eylül 1979	127
Ekim 1979	267
Kasım 1979	198
Aralık 1979	154
Ocak 1980	153
Şubat 1980	126
Mart 1980	119
Nisan 1980	118
Mayıs 1980*	102
TOPLAM	1463

* 15 Mayıs'a kadar

Bölgelere göre

İç Anadolu	386
Ege	321
Marmara	177
Güney Doğu	155
Akdeniz	124
Karadeniz	69
Doğu	27
Avrupa	192
Diğer	12
TOPLAM	1463

YAYINLANAN YAZILAR

Yayın kurulu

R. Yürükoğlu	19
Emine Engin	14
Süleyman Sakalı	11
Zeynep Arbat	9
Ayla Antepli	8
Seyit Havran	6
Haydar Çelik	3
Yıldırım Gıneli	2
Ayşe Güvener	2
Hatice Dağlı	1
TOPLAM	75

İngiltere

Jülide Kayacan	4
Cemil Silahtar	2
Fevzi Demirci	2
Zekiye Tütüncü	2
Ahmet Akar	2
Kasım Zorlu	2
Aliye P. Atılğan	2
Cemile Çakmak	1
Muzaffer Öncü	1
Hasan Komser	1
Mahmut Civan	1
Ali Çakırcalı	1
Alican Sönmez	1
Korhan Davut	1
Aytaç Çalışkan	1
Selim Zeydan	1
Mustafa Kızıltepe	1
Şahin Vural	1
Temel Bartınlı	1
TOPLAM	27

Türkiye

Tahsin Mert	4
Ayhan Acımaç	4
Davut Çelik	3
Mustafa Kabadayı	3
R. Selim	3
Coşkun Adalı	2
Ali Karadağ	2
Muzaffer Yenilmez	2
Kamber Yiğit	2
Fehmi Sarpkaya	2
S. Bayram	2
Mehmet Dvergi	2
L. Korkmaz	2
Feyiz Kızılbayrak	2
Serra Dersimli	1
Savaş Tanksavar	1
Bedir Aydemir	1
Mehmet Kurtalan	1
Mehmet Demiryürek	1
Kenan Aydın	1
Jülide Sezer	1
Celal Yıldırım	1
Ayşe D. Aslantaş	1
Ayşe Boztaş	1
Mustafa Çayır	1
N. Gündoğan	1
Süleyman Şahin	1
M. Yurttaş	1
Meral Berivan	1
Yakup Koparan	1
Zehra Candan	1
TOPLAM	52

zeyinde varolan ayrıma bir biçim verdi. Parti'nin en savaştan unsurlarını Leninici ideolojik platformu üstünde birleştirdi. Örgütlenmenin yolunu açtı, ona bir temel oluşturdu. TKP'nin Leninciler Konferansı bu gelişmeyi yeni bir aşamaya sıçrattı.

Konferansın hareketimiz açısından ana halka olarak saptadığı örgütlenme görevinde İşçinin Sesi yine canalıcı bir rol oynuyor.

Bir hareketin canlılığı en güzel gazeteye gelen mektup ve yazılarda yansır. Bu hem nicelik hem nitelik yönünden böyledir. Tablolar herşeyi anlatıyor. Gazetenin Türkiye'de ulaşmadığı ve ses getirmedeği il yoktur. Bir yılda gelen mektup sayısı görülmedik boyuttadır. Hem nicel hem de nitel olarak güçlü bir yazar kadrosu oluşmuştur. Türkiye'de 50'nin üstünde yazarı olan bir başka devrimci basın göstermek güçtür.

Bütün bunlar hareketimizin ideolojik ve siyasal etkinliğinin göstergesidir. Ama Yürükoğlu Yoldaş'ın belirttiği gibi, burada doğal olarak bir çelişki de var. "TKP'nin Leninici kesiminin örgütsel gücü, ideolojik ve siyasal etkinliğinin yanında düşüktür, örgütsel güçle, ideolojik ve siyasal etkinlik arasında bir çelişki vardır. Bu çelişkiyi açıkça saptamaktan korkmayız. Doğaldır, başkaca olamazdı.

"Yalnız şunu görelim ki, bu durum hem şansımızdır, örgütsel güce dönüştürecek çok önemli bir rezervimiz var demektir, hem de elimizi çabuk tutmazsak zararlı sonuçları olur" (agy, s.70-71).

O zaman önümüzdeki görev açıktır. Geçtiğimiz yıl gösterdi ki, İşçinin Sesi her ulaşabildiği yerden ses getiriyor. Onumzdeki dönem en başta TKP'nin militan, savaştan tüm kadroları olmak üzere bu gücü yıldırım hızıyla Konferans'ın çizdiği hedefler doğrultusunda savaşma süreceğiz. 5. Kongre mutlaka toplanacaktır! Oportünizmi partimizden mutlaka tasfiye edecektir. "Sözünü ettiğimiz parti-içi hedefleri gerçekleştirebilmek için de, çok daha geniş kapsamlı toplumsal hedefler için de yine iki önemli aracımız vardır. İdeolojik savaşım ve hızlı örgütlenme" (R. Yürükoğlu, agy, s.50). Bu savaşlarda İşçinin Sesi devrimci silahımızdır!

Mersin'de Leninizmin bayrağını yükselttik

MERSİN

Bildiği gibi DİSK'in 1 Mayıs'ta miting yapmak için Türkiye çapında izin aldığı, daha doğrusu tekelci burjuvazinin izin verdiği tek yer Mersin'di.

Sosyal-demokrasi ve menşevizm savaşını yalnız ekonomik çerçeveye sınırladığı için 1 Mayıs'a da bakış açısı değişik olmadı. "Tüm Türkiye 1 Mayıs alanıdır" denerek işçi sınıfının ve emekçi halkın yığınsal gücü bölünmek istendi. İşçi sınıfının kanıyla, canıyla kazandığı mevziler tek tek terk ediliyordu. İşçi sınıfının İstanbul'da Taksim Alanı olarak ilan ettiği 1 Mayıs Alanı'nı, burjuvazi sıkıyönetimle menşevikler önce İzmir'e sonra da Mersin'e kaydırdılar. Bu gidişle bu insanlar önümüzdeki 1 Mayıs'ı evlerinde kutlayacaklar!

Tekelci sermaye, 1 Mayıs öncesinde, tüm Türkiye'de olduğu gibi Mersin'de de tüm baskı araçlarıyla yüklendi. Başka şehirlerden getirttikleri komando birlikleri şehrin içinde silahlı gövde gösterisi yaptılar. İşçi ve emekçilerin bulunduğu yerleşim bölgelerine seri operasyonlar düzenlediler.

Mersin valisinin TRT'de yayınlanan açıklamasında "Miting yapılsa, Türk bayrağı dışında bayrak

taşıtmam, İstiklal Marşı dışında marş söyletmem. Kürtçe pankart ve komünist liderlerin fotoğraflarının taşınması kesinlikle yasak. Aksi halde güvenlik kuvvetleri müdahale edecektir. Ayrıca 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan edebilirim" deniyordu.

Bu gövde gösterilerinin ve açıklamaların amacı belliydi: 1 Mayıs'ın yığınsal olarak kutlanmasını önlemek. Bunların ardından, 1 Mayıs öncesinde düzenlenen demokratik örgüt toplantısında, DİSK başkanı yardımcısı Rıza Güven ve yandaşları şu açıklamayı yaptılar:

"1 Mayıs'ta siyasal örgütler flama açmayacak, Kürtçe slogan atılmayacak. Düzenleyeceğimiz miting yasaldır. Bu yüzden ancak bu koşulları kabul eden örgütler mitinge katılabilir. Aksi halde katılmasın. Sorumluluğumuzun dışında işler yapılacaksa şimdiden belirlisin, mitingi iptal etme durumu olabilir". Açıkçası bunların da 1 Mayıs'ı kutlamaya hiç niyeti yoktu.

Sağ oportünistlerin tümü bu açıklamalara katıldıklarını belirttiler. Gerekçeleri de hazır: "provokasyon olabilir".

Toplantıda Lenincilerin tavrı açık ve netti. Özetle şu noktalar vurgulandı: "Türkiye'de yığın eylemlerinin alabildiğine yükseldiği,

fabrika işgallerinin sürdüğü, bariyer savaşlarının verildiği devrimci durum koşullarında kutlanacak olan 1 Mayıs, ekonomik ve demokratik çerçeveye sınırlanamaz. Tüm siyasal örgütler flamalarını açmalı, devrimci belgilerini haykırmalıdır. Kürtçe pankart taşınmalı, belgeler atılmalıdır. TİKP ve Denge-Kawa gibi karşı-devrim örgütlerinin dışındaki örgütlerin, anti-sovyetik belgeler atmamak koşuluyla mitinge katılmasına karşı değiliz. 1 Mayıs'ta burjuvazinin saldırısı söz konusudur. Bu yüzden mitingin güvenliğini daha ciddi bir biçimde ele almamız gerekir. Biz Leninci devrimciler olarak, 1 Mayıs eylemine bu şekilde katılmaya kararlıyız".

Toplantı daha bitmeden, herhangi bir karar alınmadan dağıldı. 1 Mayıs sabahı, işçi ve emekçi halkın oturduğu yerleşim bölgelerinden biri olan Demirtaş mahallesinde toplandı. Hazırladığımız "İSCİNİN SESİ" ve "Faşizmi ininde geberteceğiz!" pankartlarını açarak düzenli sıralar halinde mahalle içlerine doğru yürümeye başladık. Devrimci belgeler atarak halkı saflarımıza katılmaya çağırdık. Halktan saflarımıza katılanlarla birlikte mitingin yapılacağı yere kadar şehrin içinde yürüdük. Fla-

marlarımız alanda görüldüğü anda menşeviklerde bir telaş başladı. Çünkü daha önce sözde bizleri alana sokmaya karar almışlar! Alanda attığımız devrimci belgeler geniş destek gördü. Özellikle devrimci içerikli belgelerimizle, alanda diğer guruplardan nitelik olarak ayrıydık. Belgelerimiz; "Faşizmi ininde geberteceğiz", "İşçinin Sesi Devrim Yolunda", "Faşizme karşı silahlanalım", "Kahrolsun sömürgecilik", "Kürt ulusuna bağımsız devlet kurma hakkı", "Biji Yek Gulan", "Devrim çiçekle değil, silahla olur".

Yürüyüş sırasında burjuvazinin köpekleri flamları açmamızı engellemek istedi. Karşı koyduk. Tüm belgelerimizi haykırdık. Miting bittiğinde oportünist sendika yöneticilerinin rahat bir nefes aldıkları belliydi. Çünkü bu iş de "kazasız belasız" atlatmışlardı. Ama Leninci devrimciler olarak bizim eylemlerimiz bununla sınırlı kalmayacaktır. İleri demokratik halk devrimi yolunda eylemlerimizi en kararlı biçimde sürdüreceğiz.

Yaşasın TKP'nin Leninci güçleri!

Yaşasın İşçinin Sesi!
Yaşasın 1 Mayıs!

Umut Kızıl

Kafalarını kuma gömdüler

İSTANBUL

Türkiye bugün devrimci durum yaşamaktadır. Bunu yansıyan bugünkü duruma "devrimci süreç eğrisi yükseliyor" gibi türlü isimler bulan oportünistler, kazanılmış bir hak olan 1 Mayıs işçi bayramını birkaç korsan mitingle geçiştirdiler. Kendilerini burjuvaziye uyarladılar. Örneğin, Hisarüstü'nde 1 Mayıs kutlandı ama herkes yetişemedi. Neden mi? Sözümona "konspirasyon". "Aman provokasyon olmasın" dediler. Eylemi 1 Mayıs günü 13.30'da haber verdiler! Bu-

nun eleştirisini yaptırmadılar. "Ee, yani ne yapsaydık? Herkesi yakalattırsamıydık, başka ne yapabiliydik, baskılar çok yoğundu" gibi boş sözlerle geçiştirdiler. Peki, ama yapılan eylemler kadro eylemi olmaktan öteye gidemediği için, yakalansalardı tüm kadrolar yakalanmış olacaktı!

İşçinin Sesi sürekliliği "Türkiye'de devrimci durum var, ona göre tavrımızı koyalım, eylemlerin, örgütlenmelerin devrimci duruma uygun olması gerekir" diye bağırıyor.

Oportünist yöneticiler ise ne yaptılar?

1. 1 Mayıs eğitimleri yapılmadı.
2. 1 ay önceden toplantılar feshe edildi.
3. "Güvenlik" gerekçesiyle tüm yöneticiler ortaltından yok oldu. Önlem, tedbir almak gerekir, evet ama bunların yaptıkları kafayı kuma gömmek.

Grev ziyaretine gittiğimiz işçiler "biz önce greve ideolojik anlamda çıkmadık, grevimiz ekonomikti, ama artık ekonomik haklarımızı verip de demokratik haklarımızı terkermeyeceğiz" diyorlar.

15-16 Haziran'ı yaratan, DGM'

ya ezen, Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'da alanlara çıkmaktan korkmaz. Ama ona güvenmeyen sözümona "öncü"lere artık hiç güveni kalmamıştır. İşçi sınıfımız gerçek komünist yöneticisini bekliyor.

Biz, Leninci TKP'yi destekleyenler işçi sınıfımıza güveniyoruz. Devrimci selamlar,

Kızıl Güneş

İşçiler silahlanın
devrime hazırlanın!

1 MAYIS

GURUPLARI

Görev bölüşümü

ANKARA

Türkiye'de yaşanan devrimci durum her gün oportünizmi suçüstü yakalıyor. 1 Mayıs'da da oportünistler yakalarını Türkiye devrim hareketinden ve devrimci durumdan kurtaramadılar. Her gün bir yerinden açık veren oportünist anlayış, sözde ne kadar "sol" davranmaya çalışsa da, artık en ufak ayıbını bile örtmiyor. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'nin net Leninci teşhirleriyle darmadağın olan oportünist ideoloji, demagogik militanlığa daha da sıkı sarılarak kurtulmaya çalışıyorsa da, bunu beceremiyor.

Biz bu yazımızda oportünizmin bölgemizde pratik alanda ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını anlatacağız.

Hemen hemen her yerde olduğu gibi Umud mahallesinde de oportünistler 1 Mayıs çalışmasını Leninçilerin çalışmasını engellemek olarak saptadılar.

Merkez yayın organımızın açtığı perspektif doğrultusunda 1 Mayıs'ın ve görevlerimizin ajitasyonu-propagandası doğrultusunda yapılan çalışmaların yansısı afişleme, uçtu uçtu ve pullama gibi pratik eylemler yapıldı. Bölgemizde kitle tabanı olmayan oportünizm ancak bu eylemlerimizden sonra sahneye çıkabildi, afişlerimizi ve pullarımızı yırtmaya çalıştı. Mahallemizde gecenin ikisinde üçünde, kimsenin olmadığı bir saatte gelerek büyük "devrimci" eylemlerini gerçekleştirdiler. Gündüz ise oportünistlerin korkularından yirtmadan kaçtıları afişlerimizi de jandarma yırttı. Böylece nesnel olarak bir görev bölüşümü hayata geçti. Bu eylemlerinin sonucunda halkın büyük nefretini kazandılar. Halkımız herkesi nasıl ödüllendireceğini çok iyi biliyor.

Bu yaptıklarıyla da kalmayan oportünistler 1 Mayıs günü mahallemize gelerek, adam başına bir jandarmanın düştüğü bir ortamda, halkla Leninçilerin kurduğu ilişkiyi bozmak amacıyla provokatif bir girişimde bulundular. Bunun bedelini bölgeden Leninçiler tarafından kovularak ödediler. 1 Mayıs gibi bir günde böyle bir tavır koymaları biz Leninçileri pek şaşırtmadı. Çünkü biz oportünizmi yıllardır çok iyi bir biçimde tanıdık. Bu yaptıklarıyla halkımız da onları çok daha iyi tanıdı. Halkımız sabırlıdır, ama oportünistlerin sabrının sınıma iyice yanaştılar. Bölgemiz emekçileri oportünistlerin bu tür hareketlerini kesinlikle affetmeyecek, bir bir hesap soracaktır!

Kıvılcım

Yaz Taarruzuna katıl!

İSTANBUL

Şehrin bir emekçi semtinin duvarları "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır - İŞÇİNİN SESİ", "İşçi sınıfının şanlı kızıl bayrağını İstanbul 1 Mayıs Alanı'na dikelim - İŞÇİNİN SESİ" yazılarıyla donatıldı. Yazılar devletin güvenlik kuvvetleri ve oportünistlerce daha sonra silinmeye çalışıldı.

Yine İstanbul'da yoğun bir biçimde "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır" yazılı uçtu uçtu pullama eylemleri yapıldı.

Pasifizmi yıkacağız

ZONGULDAK

1 Mayıs 1980'in yaklaşmasıyla, Zonguldak'ta Leninçilerin fabrikalarda, işyerlerinde yürüttüğü ajitasyon ve propaganda büyük bir ivme kazandı.

Bölgemizde çalışan 55.000 madden işçisine senelerden beri 1 Mayıs'larda yanlış yol gösterildi. MİT'in polisinin, Maoocu bozkurtunun saldırılarına bir de oportünizmin saldırısını eklemek gerekiyor. Oportünizm, işçi sınıfının bilincini bulandırıp, Türkiye proletaryasını 1 Mayıs alanlarında satıyor. Kazanılmış mevzilerden, sıkıyönetim korkusuyla kaçıyor.

E.K.İ.'nin bir işyerinde oportünistlerin nasıl işçi bilincini bulandırdığını bir örnekle anlatmak ve oportünizmin 1 Mayıs'daki manevrasını teşhir etmek istiyoruz:

Bu işyerinde çalışan bir Leninci arkadaşımız 1 Mayıs'ın genel olarak önemini ve özellikle devrimci durumda 1 Mayıs'ların önemli yer taşıdığı bilincini işçilere aktarıktan sonra işyerinde komiteleşmeye gidildi. Ancak oportünizmin kara lekesi alınma çabasının oportünistler, işyerindeki işçilerin bilincini bulandırarak pasifiztiliği aşılacak istedi: "İzmir ve İstanbul'da sıkıyönetim var. Burjuvazi

izin vermiyor. İşçilerin maddi olanakları olmadığı için bu 1 Mayıs'ı Zonguldak'ta kutlayacağız" dediler.

Oysa, bugün işçi sınıfı ve ezilen katmanlar devrimci mücadeleye girişiyor, barikatlara çıkıyor, her gün onlarca yoldaşını, sınıfdaşını yitiriyorsa bu tam da "maddi olanakları" olmadığı, yani tekelci kapitalizm altında her geçen gün yoksullaştıkları içindir. Oportünizm ise bu olguyu pasifizizm için bir kılıf yapıyor!

Burjuvazi kuyruğu sıkıştığı zamanlarda, işçi sınıfına en ufak ödün veremeyecek kadar nefessizdir. Sıkıyönetimin, olağanüstü hal yasalarının ve özel timler kurulmasının nedeni burjuvazinin içinde bulunduğu bunalımlardır.

Bugün, artık işçi sınıfı savunma değil, saldırı konularına geçmeli ve 1 Mayıs alanlarını sızrama tahatası yapmalıdır.

Bugün oportünizmin asıl korkusu burjuvazinin saldırısı değil, işçi sınıfının Leninizmi özümsemesi ve Leninci hatta kararlılıkla yürümesidir. Geçen 1 Mayıs'dan buyana Tarih'te, Tekel'de, Antbirlik'de, Aydın Tekstil'de, BMC'de daha birçok yerde greve, barikatlara çıkıldı. Lenin'in öğretisi, somut yaşama, pratiğe aktarıldı. Bunun ya-

mında, özellikle Tarih'te oportünizm ve CHP sol kanadı kendini iyice teşhir etti. İşçi yoldaşlarımız bilincini bulandırıp barikatları kırmaya çalıştılar. Ancak yoldaşlar ve işçi arkadaşlar direndiler. Ve Tarih işçileri barikatlarda ve mahallelerde polisle çatışmalarında oportünizmi lanetlediler. Bugün işçi sınıfı 1 Mayıs alanlarına çıkamıyorsa, bu onun "maddi olanaksızlık" içinde olmasından değil, oportünistlere güvensizliğindedir. Oportünizm kendi almındaki kara lekeyi işçilere, namuslu devrimcilere sürmeye kalkışmasını.

1 Mayıs 1979'da Dev-Yol Zonguldak'da 1 Mayıs'ı kutlayınca, menşevikler bu olayı korkaklık ve 1 Mayıs kaçkınlığı olarak nitelendirmişlerdi. Bu yıl aynı ayıbı onlar yapacaklar!

Bütün bunlar tabanın gerçeği görmesine engel olamayacak, tersine taban ile memurluk yapan üst yönetim birbirinden giderek uzaklaşacaktır. İşçi sınıfı, namuslu devrimciler oportünizmin kokmuşluğunu kendi deneyimlerinden öğreniyorlar.

Yaşasın 1 Mayıs!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın İleri demokratik halk devrimi!

Kömür

İŞÇİ MUHABİR

1 MAYIS

GURUPLARI

portünizmden hesap soracağız

BURSA

1 Mayıs Bursa'da TİP-TSİP ve menşevikler tarafından "kutlandı". Ama bu bir kutlama değil, burjuvaziye teslim olma.

Bugün merkezden atanan oportünistlerin hakim olduğu Maden-İş ve Tekstil sendikaları Bursa'daki işçi hareketinin belkemiğini oluşturur. Maden-İş'in 7000, Tekstil'in 5000 üyesi vardır. Ancak bu işçilerden binde biri bile mitinge katılmadı. Birkaç öğrenci, küçük burjuva aydını ve TİP-TSİP yöne-

ticilerinden başka katılan yoktu. Saat 12'ye doğru bizim saydığımız 312 kişi vardı. Fabrikalardaki grevcilerden bile katılım olmadı, çünkü işçiler Maysan ihanetini daha unutmamışlar. 312 kişiyi gören oportünistler yürüyüş yapmaktan vazgeçti, bir-iki konuşmadan sonra dağıldılar.

1977 1 Mayıs'ında beşyüz bin kişi yürüyor. 1980 1 Mayıs'ında 312 kişi. Bunun hesabını oportünizmden soracağız!

Kızıl Bursa

Gaz vermek teslimiyetçiliği gizleyemez

ANKARA

Burjuvazinin 1 Mayıs'daki taktik "zaferi'nin sonuçları erken gözlenmeye başlandı. Perşembenin geliş çarşambadan belli olmuştur. 1 Mayıs'a doğru tüm siyasal gurupların tutumu ve çalışmaları burjuvaziye yeşil ışık yaktı.

Ankara'da ve çalışma alanımız olan ODTÜ'de anlatacağımız somut durum, bunu örnekliyor.

ODTÜ'de tüm gurupların 1 Mayıs çalışmaları ve ajitasyon-propagandası savunma anlayışına yöneldi. "Burjuvaziden iktidarı alacak güçte değiliz, ya mevcut ortamı koruyalım, liberalleri destekleyelim, ya da genel savunma anlayışını derinleştirelim, belki birşeyler kazanırız" mantığı duvar gazetelerinden, forumlardaki konuşmalara kadar yansdı. Yaptıklarının daha baştan devrimci morali çökertici, eylem kapasitesini köreltici bir etkisi oldu. Biz 1 Mayıs'la ilgili Leninci görüşleri yaymaya çalıştık. Burjuvazinin taktiklerini bir bir sergiledik. Panolarımız, afişlerimiz, 1 Mayıs'ın İstanbul'da, burjuvazinin yüreğine korku salacak güçlü devrimci eylemlerle kutlanması gerektiğini vurguladı. Ajitasyonumuz ulaşabildiğimiz herkese götürüldü. Bir yığın eksikliğimiz oldu ama bunlar büyümenin, güçlü örgüt olma yolunda çalışmanın görel eksiklikleri idi.

Buna karşın 1 Mayıs için götürdüğümüz eylem önerileri "sorumlular" tarafından benimsenmedi. 1 Mayıs'dan birkaç gün önce jandarma ile karşı karşıya gelmemeye özen gösterilerek bir forum toplandı. Coşkulu bir eylem olmadı. Biz yine de belgile imizi haykurdık.

1 Mayıs'dan sonra tüm guruplar "astık, kestik, direndik" diyor. Dev-Yol "Türkiye'nin her yanını eylem alanı yaptık" diyor. Halkın

Kurtuluşu "1 Mayıs'da genel grev TDKP önderliğinde hayata geçti" diyor. Menşevikler "herşeyi biz yaptık" diyor. Yani "sol"cusundan oportünistine herkes herşeyi biz yaptık diyor! Bu çabaların anlamı bizce açıktır: tabana "gaz vermek", güçlülük masalları ile avunmak. Devrimin ve halkın çıkarlarını gurupsal çıkarlarının altına gömen bu sakat mantığın, tabana gaz verme ve saman alevinden farksız "güç" gösterilerinin bir yere varmayacağı açıktır.

Bizim kuşumuz yok, işçi sınıfımız bunları layık oldukları yere oturtacaktır.

Doğruları söylemek yetmiyor. Doğruların ajitasyonunu yükseltecek onu yığınlara maledecek örgüt, kadrolar gerekiyor. Biz onu gerçekleştirmeye çalışıyoruz. ODTÜ'de önümüzde geniş bir örgütlenme alanı var, bizim bu alanı değerlendirecek perspektifimiz açıktır. Karşımıza çıkan her engeli aşmaya kararlıyız. Bize ayak bağı olmaya çalışan menşeviklerin oyunlarını bozacağız. Öyle bir yapı kuracağız ki dosta güven, düşman korku salacak.

Ancak böyle bir yapı, "solcu" sından oportünistine kadar tüm teslimiyetçi gurupların işçileri güçlü saldırılara hazırlamaktan alıkoyma, öğrenci gençliğin işçi sınıfının güçlü bir başlaştığı olmasını önleyen savunma çizgisini yerle bir edebilir. Leninizmden uzak bu anlayışı sergilemek, ideolojik olarak yüklenmek, ancak görevlerinin bilincinde, örgüt anlayışı kafalarında açık savaşçılarla olanaklıdır.

ODTÜ'yi devrimci savaşımın güçlü bir kalesi yapmaya kararlıyız, bunun için savaşıyoruz!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kızıl Bayrak

Sağ v "sol" oportünizm devrimden yan çiziyor

SAMSUN

1 Mayıs tartışmaları Samsun'da sürüyor. 1 Mayıs'ın nerede ve nasıl kutlanması gerektiği konusunda, bizim dışımızda atılan görüşlerin tümü devrim hareketini geri çekme özü taşıyor.

"Bütün Türkiye'de 1 Mayıs kutlanmalıdır" görüşü ilk bakışta devrimi düşüncemeyenler için doğru gibi gelebilir. Ancak, 1 Mayıs'ın nesnel gerçeklerden hareket ederek bir dönüm noktası olacağı düşünülmüşse görev işçi sınıfımızı ve tüm güçlerimizi İstanbul kaplarına dayamaktır. Devrimci durumun, devrime dönüşmesi yolunda bunun gerekliliği ortadadır.

Geçenlerde yapılan bir toplantıda "sol"cular ve oportünistlerin aynı noktada birleştiklerini gördük. 1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır görüşünü ortaya koyduğu-

muзда, iki tarafın da tepkisiyle karşılaştık. Uzun süren bir tartışmadan sonra "sol"cular 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının koşullarının hazır olmadığını söylemek zorunda kaldılar. "Tek Yol Devrim" diyerek çektikleri devrimci unsurları bugün yitirmelerinin nedeni budur. Devrimci durumun uygulanması bu dönemde savaşımından yan çizerek, sağ oportünizme doğru kaymaları açıkça gözleniyor.

Menşeviklerin ise 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını iç savaş kışkırtması olarak görmeleri doğaldır.

Devrimci kılıf altında devrim hareketine vuranların işçi sınıfımıza ihanet edenlerin maskelerini yırtacağız.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Kaptan

Yığınlar savaşmaya kararlı

TURGUTLU

Leninci çizgide savaşımı yükselttikçe oportünizmi daha iyi tanyoruz. Doğru ideolojimiz doğru örgütlenmemiz saflarımızı giderek sıkılaştırıyor. Kararlı olmak devrime inanmak kadar yığınlar güven veren birşey yok. Yığınların devrimden başka hiçbir alternatif, özellikle CHP'ye inmadığı bu dönemde yığın çalışması daha da önem kazandı. Somut olarak görülüyor ki yığınlar savaşmaya kararlı. Ayrıca oportünizme, küçük bur-

juva devrimciliğine ve küçük burjuva reformizmine karşı geniş bir tepki var. İleri işçiler üniformadan nefret ediyor, devrime ve devrimcilerle saygı duyuyor.

Bunları 1 Mayıs çalışmalarımızda açıkça gördük. 1 Mayıs çalışmalarımıza birçok işçi, köylü, genç ve aydın katıldı. Yiğinsal köy gezileri ve seminerler düzenlendi. Geniş bir yazılama kampanyası sürdürüldü.

Usta

İşçinin Sesi İran'a çağrıldı

Nisan sonunda Ankara'da verilen bir davetiye ile İşçinin Sesi'nden bir temsilci, Fedai örgütünün konduğu olarak 1 Mayıs kutlamalarına katılmak üzere İran'a çağrıldı. Davetiye'de şöyle deniyor:

İŞÇİNİN SESİ:

Yoldaşlar, Kahraman İran halklarının şanlı mücadelesi sonucu devrilen faşist diktatör şah rejiminden sonra İran proletaryası ve emekçileri kendi haklarını elde etmek için hızla örgütümüzün bayrağı altında birleşmeye ve örgütlenmeye başladığı bu dönemde üzerimize düşen bu büyük görevin bilincinde olarak, proletaryanın siyasi ve örgütsel organını oluşturmak için çalışmaktayız.

Bu sene de İran proletarya ve emekçi halklarının dayanışmasını ve enternasyonal proletarya bayramını kutlamak ve Türkiye proletaryasıyla enternasyonal dayanışmamızı simgelemek için bu şanlı günde yanımızda olmanızdan kivanç duyuyoruz.

İran Halk Fedai Gerilla Örgütü

19.4.1980

1 MAYIS

"Devrim çiçekle değil,
silahla olur"

Kemal Aydın, Mersin

Mersin'de burjuvazinin izni ile her türden oportünizm 1 Mayıs belasını (!) atlattı (!). Burjuvazi ise bu belayı gerçekten atlatmakla kalmadı, bulunduğu konumdan ileri adımlar attı.

Menşevikler her zaman yaptıkları gibi: "1 Mayıs'ı, ruhuna uygun şekilde, provokasyona gelmeden kutladık" yollu balonları şişirdiler, burjuvazi 1 Mayıs'da, Mersin'i propaganda alanında sıçrama tahtası yaptı. Önümüzdeki günlerse burjuvazinin pratikte sıçrama yapmasını gündeme getirebilir. Bu nedenle Leninciler, menşevizmin tavrını ve Mersin'de geri atılan — işçi sınıfı adına — adımı, karamsarlığa savrulmadan değerlendirmek durumundadırlar.

Türkiye'de 1 Mayıs'a barışçıl koşullarda gelinmedi. Ya faşizme devrim ikilemiyle sarsılan yurdumuzda, 1 Mayıs, bu koşullara uygun değerlendirilmeli ve savaşım biçimi ona göre belirlenmeliydi. 1 Mayıs'ın görevi ne olmalıydı? Komünistler bunu *İşçinin Sesi* sayı 127'de şöyle koydular: "1 Mayıs 1980'de işçi sınıfımız birleşik gücünü düşmana gösterebilirse devrim savaşımı büyük bir canlılık kazanacak, büyük bir atılım yapacak, pek çok zulüm tedbirini yırtıp atacaktır. Gösteremez de 1 Mayıs burjuvazinin taktik bir utkusuyla kapanırsa, gerici cephenin cesareti ve dolayısıyla faşist uygulamalar artacak, işçi sınıfında ve emekçilerde moral yorgunluk ve geçici de olsa bir durulma ortaya çıkaracaktır" demiş ve ülkenin nesnel ortamının 1 Mayıs'da geri çekiliş taktiğine uygun olmadığını belirtmiştir. "Biz kendi gücümüzle 1 Mayıs'ı İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutladık. Bu kazanımı geri vermemeliyiz. Sıkıyönetimin baskısını geri püskürtmeliyiz. İstanbul'da 1 Mayıs alanında sıkıyönetimi, zorbalığı kırarak yığınca bir gösteriyle dikilmeliyiz. İşçi sınıfımız bunu gerçekleştirebilirse, ki o günü vardır, Türkiye'de işler bambaşka bir yönde gelişecek, devrim ufukta bir hedef olmaktan çıkabilecektir". Elbette ki kullanılan araçlar da karanfiller ve davul-zurna olmayacaktır.

Yaşamın kendisi de bu söylenenleri doğrulamıştır. 1 Mayıs arifesinde burjuvazi yoğun ve özellikle psikolojik bir terör estirdi. Yapılan korsan gösteriler, barikat savaşları, tekil kaldığı, genel olarak desteklenmediği için ezildi. Bu temelde burjuvazi psikolojik terörünü yükseltti. Ankara MTA'

da işçilerin işgalinin ezilmesi ve burjuvazinin bu "başarı"sının TV'de, radyoda, basında bol bol yer alması çarpıcı bir örnektir.

Uzun süredir oluşturulan bu psikolojik teröre kendini kapıran guruplardan biri de — onca keskinliğine karşın — Dev-Yol'du. 30 Nisan'ın getireceği "tehlikeler"den kurtulmak için Dev-Yol, ODTÜ, SBF ve Gazi Eğitim'de 29 Nisan'da boykot ilan etti. Sonuçta kitle dağıldı ve böylece Ankara'da "belayı" savuşturmuş oldular. DİSK

yönetimi ise, hiçbir ön hazırlığa girişmeden "30 Nisan'da işçi sınıfı üretimden gelen güçlerini kullanacaktır" buyurdu. 1979'da olduğu gibi kısa bir süre için sıkıyönetime "yakalanarak", militanca içeri girdi ve kişisel olarak "durumu yırttı". Dışarda kalanlar da ne yapıp edip "can güvenliklerini" sağlasınlar. 30 Nisan'da bu haberin Mersin'de toplantı salonuna ulaşmasıyla menşeviklerin "devrimci" bir önerisiyle menşevikler ve DİSK yöneticileri sıvıştılar.

1 Mayıs sabahına dek, burjuvazi tüm gözlerin Mersin'e çevrilmesi için çalıştı. Ve psikolojik terörü sonucu Mersin'de ilan edilmemiş sokağa çıkma yasağı oldu. Mersin

halkında mitinge saldırılacağı, çok kan akacağı kanısı, özellikle yaralıları kurtarmaya çalışıldı. Herkes jandarmanın saldırmasını bekliyordu. Ama *saldırılmadı*. Çünkü saldırıya artık gerek yoktu, burjuvazi asıl saldırısını yapmış ve büyük ölçüde de başarmıştı: Mersin halkından mitinge — bırakın katılmayı — izlemeye gelenler bile yok denince kadar azdı. Miting soyutlanmıştı:

Türk bayrağı taşımak dendi, taşındı.

Başka marş — Enternasyonal — söylenmeyecek dendi, *söylenmedi*.

İstiklal Marşı söylenecek dendi (menşeviklerin kulağı çınlasın). Eh, artık menşevikler pazara çıkan ipliğini saklamak durumundaydı, o da söylenmedi.

1 Mayıs akşamı TV, bol bol alandaki Türk bayraklarını gösterdi. Türkiye'nin hiçbir yerinde olay olmadığını söyledi ve Antalya'da olay çıkarana karşı jandarmanın "başarı"sını resimledi.

Böylece 1 Mayıs Mersin gösterisi genel olarak burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde kalmış, burjuvazi de bunun propagandasını gereğince yapabilmektedir. 2 Mayıs'da *Hürriyet*, menşevizmin "başarı"sını belgeledi: "IKD'liler davul-zurnayla, 'Şen ola düğün şenola' çalarak halay çektiler" dedi. Doğrudur.

Burjuvazinin, Mersin'de saldırı mamasının nedeni, genel olarak amacına ulaşmış olması, eylemin kendi kabul edeceği sınırlar içinde kalması ve bir de Türkiye'de patlamayı önlemek için subabı bir ölçüde açık tutmak zorunda olmasıydı. Saldırmasına gerek yoktu, çünkü eylem burjuvaziye tehdit eder nitelikte değildi. Saldırıp öfke toplamanın nedeni yoktu.

Bu gösteride *İşçinin Sesi* de vardı. Ama o, bilgileriyle burjuvazinin tahammül sınırlarını aştığı gibi, Mersinli Lenincilerin nitelik sıçramasını kanıtlayacak derecede Mersin İGD şubesinde daha yığınca, tüm İGD kortejinden daha enerjik, daha militan ve daha soyuldu. *İşçinin Sesi* "Kürt ulusuna bağımsız devlet kurma hakkı!", "Faşizme karşı silahlanalım!", "Faşizmi ininde geberteceğiz!" bilgileriyle burjuvazinin yasak sınırlarını aşarken, menşevikler göbek atıyor, davul-zurna çalıyor, halay çekiyor. Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş, DDKD, DHKD gurupları bu bilgileri şimdilik yalnızca alkışlarla desteklediler. Ve Lenincilerin tabanı bu gösteride bir savaş belgisi daha yarattı, bilincini gösterdi: "*Devrim çiçekle değil, silahla olur!*".

Menşeviklerin, 1 Mayıs öncesi alana sokmayacaklarını söyledikleri Leninciler alana girince paçaları ve etekleri tutuştu. İGD kortejindeki görevliler, taban Leninci belgileri duymasın diye her belgi atışımızda, davul-zurna çaldılar, neşelenmeye çalıştılar. 1 kişi, "Kahrolsun oportünistler", 7 kişi "Hallerden hesap soracağız" diye bağrdı. Destek bulamayan bu belginin sonucu, kocaman bir TİSSS...

Evet, 1 Mayıs Mersin gösterisi Leninciler açısından bir nitelik sıçraması ve başarıydı. Ama abartmayalım, devrimci hareketin geneli açısından Mersin'de 1 Mayıs geri bir adımdı ve burjuvazi propagandasıyla ileri bir adım atmıştı.

Bazı guruplar alana girer girmez çekip gitti. Böylece onlar da 1 Mayıs'ı "atlattı". Biz bu anlamda diyoruz ki, "1 Mayıs bayrağı burjuvazinin 'izin verdiği' Mersin'de değil, burjuvazinin yasağına karşın, barikata çıkılan, burjuvaziyle çarpışılan yerlerde dalgalanmıştır. Görev, bunun propagandasını yapabilmektir".

Komünistler, işçi sınıfı, 1 Mayıs'da gerçek anlamda varlık gösteremedi. 1 Mayıs sonrasında komünistler, faşist saldırıların artmasına hazırlanmalı ve yığınları da buna hazırlamalıdır. 1 Mayıs için söylediğimiz *devrim ufukta bir hedef olmaktan her an çıkabilir* saptaması önümüzdeki günlerde de geçerliliğini koruyacaktır. Bu, işçi sınıfımızın girdiği savaşlardan bileğinin hakkıyla çıkabilmesine bağlıdır. 1 Mayıs'ı diletiğince değerlendirmeyen yığınlar, burjuvazinin 1 Mayıs'daki anlak başarısından karamsarlığa kapılabilir, yığın çıkışlarında *duraksama* olabilir. Ancak Türkiye, düşman sınıfların birbirine yalnızca sert sert bakmakla yettinmeyecekleri derecede devrimci durumun olgunlaştığı bir ülkedir. Bu nedenle geçici bir duraksama olsa bile, bu kısa sürecektir.

Bu savaşlara halkımızı hazırlamakla yükümlü Leninciler, yığınları pasifize etmeye çalışan "genel direniş", "işçi sınıfının üretimden gelen güçlerinin kullanılması" gibi savunmacı ve belirsiz belgilerin yerine, yığınların genel ve yöresel her eylemini, silahlı ayaklanma ajitasyonu bağlamalıdır. Yoksa, Türkiye devrimci hareketi 1 Mayıs'da atılan geri adımı kolay kolay telafi edemeyecektir.

Günümüzü devrime bağlayacağız! "Faşizme geçit yok" değil, "Faşizmi ininde geberteceğiz!"

Yaşasın Leninci Türkiye Komünist Partisi!

Partide ve parti basınında demokrasi

Jülide Kayacan

TKP MK Politik Büro'suna göre "Partinin ideolojik, politik, örgütsel Leninci birliği" daha da güçlenmiş (*Atılım*, Mart 1980). Leninci birliğin bir partide böyle sessiz sedasız güçlenmesi Leninizmin doğasına terstir.

Leninci birlik oportünizme karşı ideolojik savaşa güçlenir. Parti içinde açık tartışma açılır, eleştiri-özeleştiri yapılır. Bu tartışma parti basınına yansır. Millitänler, işçi sınıfı farklı görüşleri öğrenir. Kimin neyi savunduğunu anladıktan sonra, doğrunun yanında yer alır. Leninci ideolojik birlik ve üzerinde yükselen gerçek örgütsel birlik ancak böyle sağlanır, güçlendirilir.

TKP'nin başını tutan oportünist klik kırksekiz yıl "gicikmeli" kongreyi toplamıyor. Bırakın açık tartışmayı başlatmak, tartışma isteyen partiden atıyor. Leninci olmayan görüşleri eleştiren militanlara dönüp, "daha dün biz size Marksizm-Leninizmi öğrettik, size mi kaldı eleştirmek" diyor (*İşçinin Sesi*, sayı 126, İşçi Muhabir Gurupları). *Atılım*'da güç dengisine göre sağ oportünist ya da ortacı oportünist görüşler ağırlık kazanıyor. Leninci görüşlere (söylemeye gerek yok) yer verilmiyor. Sonra da, partide ve parti basınında demokrasiyi hasırlatı eden menşevik yönetim "Leninci birliğin güçlendiğini" iddia ediyor!

Evet, oportünistler partimizde demokrasiyi ortadan kaldırdılar. Buna gerekçe olarak da partinin illegal oluşunu getiriyorlar. Ancak bu Leninizme terstir. Görelim.

Lenin'in *Ne Yapmalı*'da belirttiği gibi, bir partinin demokratikliği biçimsel olarak ele alındığında "tam açıklık" demektir. Tüm görevlilerin seçim yoluyla gelmesi, Partinin kamuya açık çalışması, kongrelerin, toplantıların açık yapılmasıdır. Demokratik kamu kontrolü partiyi denetler.

Oysa illegal çalışan bir partide bunlar olanaksızdır. Lenin, baskı ve terör karşısında bu tür demokratiklik "boş ve zararlı bir oyuncakdan başka bir şeydir" diyor. "Boş bir oyuncaktır, çünkü gerçekte hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, geniş demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamaz. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü 'geniş demokratik ilkelere' uygulanması çabası yalnız polisin geniş baskılarını kolaylaştırır" (Lenin, *Toplu Yapılar*, İng. basım, Moskova 1973, c.5, s. 479).

İlegal partide demokrasi olmayacak mı?

İlegal bir partide demokratikliğin yukarıda belirtilen biçimsel yönlerinin budanması kaçınılmazdır. Ancak bu demokrasi olmayacak demek değildir. Tam tersine, biçimselden öte, gerçek demokrasi-nin olması gerekir. Komünist partilerinin Komintern'e giriş koşulu demokratik merkezîyetçiliktir. Ve bu ilkenin özü de gerçek demokrasidir, *proleter demokrasisidir*.

Lenin'in önderliğindeki Komintern'in Üçüncü Kongre Kararları'nda şöyle deniyor:

"Komünist Partisi örgütünde demokratik merkezîyetçilik, merke-

ziyetçiliğin ve proleter demokrasi-sinin gerçek bir bileşimi, kaynaşması olmalıdır" (*Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongre Kararları 1921*, İng. basım, s.30).

İki öge, merkezîyetçilik ve proleter demokrasi birbirinin karşıtı değildir. Birbirinden kopuk da değildir. Proletaryamın zaferi partisinin ona devrimde öncülük edebilmesine, partinin başarısı da bu iki ögenin ne denli iyi kaynaştırıldığına bağlıdır.

Birinci öge, yani partinin merkezîyetçi olması, komünist eylemlerin merkezîliği demektir. Güçlü bir liderlik demektir. Merkezîyetçilik değişen koşullara uyabilen savaşkan liderliği sağlamamın aracıdır. Komintern kararı şöyle diyor:

"Komünist parti örgütünde merkezîyetçilik biçimsel ve mekanik merkezîyetçilik demek değildir. Komünist eylemlerin merkezîliğidir. Yani güçlü bir liderliğin kurulması, savaşa hazır ve aynı zamanda (değişen koşullara - İ.S.) uyabilme yeteneğinde olmak demektir" (agy).

Partinin merkezîyetçiliğini biçimsel, mekanik merkezîyetçilikten ayıran, bu ögeye işlerlik kazandıran da ikinci öge, yani proleter demokrasisidir.

Proleter demokrasisi nedir?

Proletaryaya burjuvaziye devirip bütün toplumu değiştirmeye göreviyle yükümlüdür. Devrimin öncüsüdür. Tüm ezilenlerin haklarını savunduğu için ezilen yığınlar onun çevresinde halkalır. Proletaryaya hegemonyası yaşama geçer.

Tüm emekçilerin haklarını savunabilmesi için proletaryanın siyasal yaşama aktif katılımı gerekir. Devrim için savaşırken dostunu düşmanını ayırabilmesi gerekir. Yalnızca açık düşman burjuvaziye tanınması yetmez. Onun beşinci kolunu, içerdeki düşmanı, *oportünizmi* tanıması gerekir. Devrimci konuşup devrime ihanet eden ayırıp saflarından atabilmelidir.

İşçi sınıfına sapla samanı ayırbilmeyi öğreten, Marksçı-Leninici ideolojiyi veren, partisidir. Komünist partisi önce sınıfını daha sonra da yığınları eğitir, yetiştirir. Devrime hazırlar.

Partinin sınıfını eğitebilmesi için en başta onu aktif siyasal yaşama katabilmesi gerekir. En geniş burjuva demokrasisinde bile işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin siyasal yaşama katılımı çeşitli yollarla engellenir. Burjuva toplumunda emekçilerin siyasal yaşama katılımı birkaç senede bir sandığa gidip şu ya da bu yolla burjuva düzenini sürdüreceği bir partiye oy atmaktan ibarettir.

Burjuvazi için demokrasi, işçi sınıfı ve emekçiler için diktatörlük demek olan burjuva düzenini yerle bir edebilmek, iktidarı ele geçirmek savaşında proletaryanın tek silahlı ideolojisi ve örgütlü gücüdür. Proletaryanın ideolojik birlik

üzerinde yükselen örgütsel birliği, yani Komünist Partisi, onun sınıfsal bağımsızlığını korumak ve çağ açıcı misyonunu yerine getirmeye yeteneğini geliştirmek zorundadır. Devrimden önce tüm ezilenlere öncülük edecek, ve devrimden sonra proletaryaya diktatörlüğü yoluyla karşı-devrimci girişimleri bastırıp ileri bir toplumu, sosyalizmi kuracak olan proletaryayı yönetici sınıf olarak yetiştirme görevini parti, proleter demokrasiyi titizlikle uygulayarak yerine getirir.

Parti içinde proleter demokrasisi, açık tartışma demektir

Tartışma özgürlüğü açık eleştiriyi gerektirir. Bu tartışma, eleştiri-özeleştiri kapalı kapılar ardında olmaz. Aynı parti basınına yansır. Böylece tüm parti üyelerinin, işçi sınıfının değerlendirmesine açılır. Bu tartışmalar ışığında işçiler düşünerek karar verir, karar verme yeteneğini geliştirir, kendi özgür karar mekanizmasını yaptırır işe katar. Parti işçi sınıfının insiyatifini bu yolla açar.

Üretimdeki yerinden gelen disipliniyle işçi verilen görevi yerine getirmesini bilir. Ancak bu yetmez. Yaptığı işin anlamını kavrayarak, doğruluğuna inanarak bu görevi yapması gerekir. Doğruluğuna inanılmış eylem birliği. Proletaryaya gereken budur.

Bunu sağlayabilen parti, sınıfını, yığınları eğitebilir, yetiştirir, devrime hazırlar. Parti güven kazanır. Ve ancak böyle bir partide ideolojik birlik sağlanır, gerçek bir sınıf partisi olunabilir, yığın etkisi gerçekleşebilir.

Burjuvazinin, işçilerin ve emekçilerin toplumsal ve siyasal yaşama katılımını engelleyebilmek, insiyatiflerini boğabilmek için her yola başvurması doğaldır. Ancak partimizin başını tutan oportünist kliğini yaptığı da budur. Parti'de açık eleştiriyi susturmak, ağızlara kilit vermek, farklı görüşlere parti basınında yer vermemek de işçi sınıfının insiyatifini boğmaktır. Oportünistler de burjuva siyaseti izliyor. Proletaryaya ihanet ediyor.

Partimizin demokratik merkezîyetçilik ilkesini çiğneyen, proletaryaya ihanet eden menşevik yönetime karşı *İşçinin Sesi* örgütlü savaşımı başlattı. Leninciler, "Kendilerine tanınmayan açık tartışma ve açık eleştiri-özeleştiri haklarını savarak çekip aldılar" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*). TKP Leninciler Konferansı Lenincilerin demokratik merkezîyetçilik ilkesini ne denli titizlikle uyguladıklarını örneği oldu. Bu ilkeyi tüm partimize egemen kılacağız. Bu savaşımındaki ilk hedefimiz kongredir. "Demokratik olarak seçilmiş tüm örgüt delegelerinin katılacağı, en kısa zamanda toplanacak bir kongre için, TKP'nin kongresi için örgütlü savaşım günün en temel bir görevidir" (agy).

Fabrikalara, işyerlerine
okullara, mahallelere, köylere,
yığınların içine!İşçiler silahlanan,
devrime hazırlanan!Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!**İŞÇİNİN SESİ**Yıl: 7, Sayı: 130
1 Haziran 1980

SINIF SAVAŞININ VARDIĞI AŞAMA VE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TAKTİKLERİ

Bu sayı ÇEK-AL'da, Yürükoğlu Yoldaşımızın yeni kitapçığının ilk bölümünü yayınlıyoruz.

İkinci bölümünü gelecek sayımızda yayımlayacağımız kitapçığın girişinde Yürükoğlu Yoldaş şöyle diyor:

"1 Mayıs'dan 20 gün geçti. Gelen tüm haberler, TKP'nin Leninci kesiminin 1 Mayıs çalışmalarından güçlenerek, bilerek çıktığı yolundadır. Ama öte yanda, yine gelen haberler, 1 Mayıs yazısında dikkat çektiğimiz moral bozukluğu ve gerilemenin tüm devrimci hareket çapında hızla yayılmakta olduğunu gösteriyor.

Aslında bu gerileme, 1 Mayısla başlamadı, bir süredir geliyor. Bu durumun önüne geçmek gerekiyor. Gözlerimizin önünde açılan yeni dönemi düzgün bir değerlendirmeyle, görevlerimizi doğru saptamayla bu gidişin önüne geçilebilir. Bu yazının amacı da budur".

YANITLANMASI GEREKEN ACIL SORU

R. Yürükoğlu

Genel olarak devrimci hareket ama özel olarak Türkiye Komünist Partisi, 60 yıllık tarihi içinde gördüğü en zor dönemden geçiyor. Sıkıyönetim, faşist cinayetler, işkenceler, karşı-devrimci baskılar, legal çalışma olanaklarının kısılması, işçi sınıfının örgüt enflasyonu karşısında düştüğü kafa karışıklığı, her çeşit legal yığın örgütlerinin işlevlerindeki büyük düşüş, devrimci hareketteki derin bunalm, TKP içinde strateji ve taktikler alanında ortaya çıkan bolşevik-menşevik kışıması... Tüm bunlar, hem de partimizin birliğini yeniden kurmak gibi zor bir görevle karşı karşıya olduğumuz bir anda ortaya çıkıyor ve bu görevi hem zorlaştırıyor, hem acilleştiriyor.

Bazı yoldaşlar, "dağılma menşevik kanattadır" diyebilirler. Bu, bir yanıyla doğru, bir yanıyla yanlış olur. Doğru, dağılma menşevik kanattadır. Ama menşevikler, parti kadrolarının, gerçekçi bir hesapla üçte ikisi üstünde etkindirler. Bu üçte iki çoğunluk da partidir. Bu kadrolar menşevik değildir. Bilinç düşüklüğü, bilgisizlik, idealizasyon, askersel disiplin anlayışı gibi nedenlerle, oportünistlerin yanında duruyorlar. Partinin, bolşevik-menşevik olarak ikiye ayrılması, Leninci kanadın üçte bir gibi büyük bir azınlık tutması, menşevik kanadın kendi içinde 3-4 kliğe bölünmesi, o kanattan çok yoldaşın siyaseti bırakması, bunlar hep partimizin dağılmasını anlatır.

TKP'nin birliğini sağlamanın yolu, 48 yıldır yapılmayan Kongre'ni (Türkiye'den gelen habere göre oportünistler şimdi de 1977 Konferansı kongre diye göstermeye çalışıyorlarmış!) yapılmasıdır. Partisini, sınıfını, ülkesini seven her komünistin, 5. Kongre'nin toplanması için elinden geleni yapacağına, yapacağına inancımız sonsuzdur. Kongre toplanmasına yönelik çalışmalar sürerken (ki bunu Kongre için imza toplamak vb. gibi dar anlamayalım, TKP'nin Leninci kanadının tüm çalışmaları aynı zamanda Kongre'yi daha çabuk toplayabilme sonucuna çıkmaktadır), partimizdeki dağılmayı, Türkiye ortamının bu olguyla bağını ve bugünkü ortama izlenmesi gereken taktikler herkesin önünde tartışmalıyız.

TKP içinde son aylarda ortaya çıkan, toplu sözleşmeler, Tarış olayları, 1 Mayıs gibi konulardaki derin taktik ayrımlık aslında partinin tüm taktiklerini değiştirmeye konusunun bir parçasıdır. Partinin taktikler konusu ise, Türkiye'de sınıf savaşının olduğu aşama ve yaşadığımız bugünkü ortamın Türkiye devrimi açısından yerli konusunun bir parçasıdır.

Özellikle 1979 1 Mayısından bu yana işçi sınıfımızın ve genel devrimci hareketimizin savaşımında bir düşüş var. Bu düşüş, son 3-4 ay içinde iyice belirginleşti. Devrimci hareket içinde bölünmeler ve siyaseti bırakma yaygınlaştı. Bu arada 12 Mart'ın yildönümü, İzmir ayaklanması, Tarsus olayları gibi, zorbalığa yüksek düzeyde karşı çıkışlar da oldu ama genel düşüşü değiştirmedi, bu eğri içinde zıplamalar olarak kaldı. Karşı-devrim güçleri baskılarını sürekli ve sistemli biçimde artırıyorlar.

Bu durumda, her gerçek devrimcinin, her komünistin açıkça sorması ve açıkça yanıtlaması gereken

bazı kilit sorular vardır. Türkiye'de siyasal ortam nasıl bir aşamadır? Halk sınıflarının savaşımı yenildi mi, yoksa kısa süreli ve geçici bir duraklama, gerileme dönemi mi yaşıyoruz? Devrimci durum bitti, karşı-devrim oturdu mu, yoksa devrimci durum sürüyor mu?

Bunların hepsi aslında tek bir sorudur ve bugün Türkiye komünistlerinin önünde duran temel sorudur: "Yenilgi mi geçici gerileme mi?" Geçerli geçerli doğruları mantık jimnastiğiyle ona buna satan şarlatanlardan olmak istemeyen her komünist bu soruyu açıkça yanıtlamak zorundadır. Çünkü, Türkiye komünist hareketinin taktikleri *tümüyle* bu sorunun yanıtlarına bağlıdır. Yanıtlarımız olumsuz ise, belgilerimiz, bağlaşıklara karşı tutumumuz, genel ajansyonumuz, partinin örgütlenme ve genel çalışma yöntemleri temelden değişecek ve artık ayaklanmanın yığınları içinde hazırlığına yönelik olmayacaktır. Yanıtlarımız olumlu ise, TKP'nin Leninci kanadının taktikleri bugünkü yoluyla izlenecek ama partinin genel taktikleri değişmek zorunda olacaktır. Bu nedenle, yukarıdaki soruyu anlaşılır biçimde, kesin olarak yanıtlamayan hiçbir parti, parti adına layık değildir.

TKP'nin Leninci kanadının yanıtlarına geçmeden önce, bizim durumumuzu çeşitli yönleriyle anımsatan bir durumda Lenin'in soruna yaklaşımını ele alalım. 1905 Moskova ayaklanması bastırıldıktan sonra işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde yaygın bir moral çöküntüsü ve yığınlık doğmuştu. Yığın hareketleri gerilemişti. Bu durumda, devrim yenildi mi, yoksa geçici bir geri çekiliş mi söz konusudur konusunda bir karar vermek gerekiyordu. Hararetili bir tartışma başladı. Menşevikler, aynen bizdeki torunları gibi, açık ve kesin birşey söylemeden sözü döndürebilir devrimin yenildiği — işin bittiği sonucuna çıkarıyorlardı. Lenin ise, ortamın, devrimin yenilgisini mi, geçici bir geri çekiliş mi yansıttığına proletaryanın belli kesimlerindeki yorgunluk psikolojisinin kant gösterilemeyeceğini, asıl bakılacak yerin nesnel koşullar olduğunu söylüyordu.

Lenin, "yenilgi mi, geçici gerileme mi?" sorusuna vereceği yanıtın, tüm taktikleri belirleyeceğini söylüyor ve Menşevikleri kesin tutum almaya zorluyordu.

Lenin'den aşağıya aldığımız uzun alıntıyı dikkatle okumalıyız. Konumuz açısından can alıcı önem taşır. Değişik bir ülke için, değişik bir tarihsel ortamda yazılmıştır ama soruna yaklaşım açısından, soruya vereceği evet-hayır yanıtının sonuçları açısından evrenseldir.

"Çerçevesini çizdiğimiz soru, bir bütün olarak Sosyal-Demokrat (komünist-R.Y.) taktiklerin temel sorunudur. Önümüzdeki parti kongresinin en net ve ikircimsiz biçimde çözmesi gereken başlıca sorundur. Tüm parti üyeleri, tüm sınıf bilinci işçiler bu sorunu çözmeye yarayacak kapsamlı materyal toplamak için derhal vargüçleriyle çalışmaya koyulmalı, sorunu tartışmalı ve kongreye, önlerindeki önemli ve sorumlu görevle tam hazırlıklı delegeler yollamalıdır."

"Kongre delegelerinin seçimi, taktik platform-

lar arasında net bir ayırım temelinde yapılmalıdır. Aslına bakılırsa, yukarıdaki soruya şu ya da bu yönde verecek tutarlı ve tam bir yanıt, Sosyal-Demokrat (komünist - R.Y.) taktiklerin tüm ikincil ayrıntılarını da çözecektir.

"Ya öyle — ya böyle.

"Ya bugünkü durumda 'gerçek bir devrimden söz edilemeyeceğini' kabulleneceğiz, o zaman ne kendimizi, ne proletaryayı, ne de halkı aldatmamak için bunu açıkça üstüne basarak, herkesin duyacağı biçimde söylemek zorundayız. Demokratik devrimin tamamlanmasının, proletaryanın *acil* görevi olduğunu kesinlikle reddetmek zorundayız. Ayaklanma sorununu tümüyle rafa kaldırmak ve dövüş birlikleri örgütleme ve silahlandırma çalışmalarına son vermeliyiz. Çünkü, ayaklanmayla oynamak işçilerin partisine yakışmaz. Devrimci demokratların gücünün tükendiğini kabul etmeliyiz ve anayasal bir düzenin gerçek muhalefet gücü olarak liberal demokratların şu ya da bu kesimini desteklemeyi ivedi görevimiz saymalıyız. Köti bir örneği de olsa Devlet Duması'na bir parlamento gözüyle bakmalı ve yalnız seçimlere katılmakla kalmayıp, Duma'ya da girmeliyiz. Partinin legale çıkmasını başa almalı, parti programını buna uygun biçimde değiştirmeli ve tüm çalışmalarımızı 'legal' sınırlara göre ayarlamalıyız. Yeraltı çalışmalarımızı en azından ikincil ve legal çalışmalara bağlı bir konuma itmeliyiz. Nasıl bir önceki tarihsel dönemde silahlı ayaklanmayı birincil parti görevi saymışsak, şimdi de sendikaların örgütlenmesini birincil parti görevi saymalıyız. Köylü hareketinin devrimci belgilerini de rafa kaldırmalıyız (örneğin, büyük topraklara el koyulması), çünkü bu belgiler pratikte ayaklanma belgeleridir, ve de askersel biçimde hazırlık yapmadan, ona inanmadan ayaklanma çağrısı yapmak, yakışsız bir ayaklanma oyunculuğu olur. Yalnızca geçici devrim hükümetinden değil, sözümona 'devrimci yerel öz-yönetim'lerden de söz etmeyi kesmeliyiz. Çünkü deneyim gösterdi ki, haklı ya da haksız yere bu adı taşıyan organlar, koşulların dayatmasıyla ayaklanma organlarına, devrimci bir hükümetin nüvelerine dönüşmüşlerdir.

"Ya da bugünkü durumda gerçek bir devrimden hem söz edebileceğimizi, hem de sözetmemiz gerektiğini kabul edeceğiz. Açık devrimci savaşımın yeni ve üst biçimlerinin kaçınılmaz olduğunu, en azından büyük olasılıkla taşıdığı kabul edeceğiz. O zaman, proletaryanın ana siyasal görevi, tüm çalışmaların sınırlı merkezi, tüm örgütlü sınıf eylemlerinin ruhu, *demokratik devrimin tamamlanması* görevi olacaktır. Bu görevden tüm yan çizmeler, sınıf savaşımı kavramını Brentano'nun yorumladığı biçimde sulandırmaktan başka anlama gelmeyecek, proletaryayı liberal-monaşist burjuvazinin kuşruğu yapmak demek olacaktır. Partinin ivedi ve birincil siyasal görevi, proletaryanın güçlerini hareketin ulaştığı en yüksek savaşım biçimi olarak silahlı ayaklanmaya hazırlamak, onu bu yönde örgütlemektir. Aralık ayaklanmasının tüm deneyimini en pratik amaçlar için eleştirel bir gözle incelemek şaşmaz görevimizdir. Dövüş birlikleri örgütleme ve silahlandırma çabalarımızı on kat artırmamız gerekir. Ayaklanmaya aynı zamanda gerilla operasyonları yaparak da hazırlanmak gerekir, çünkü yalnız yeni nefeler kazanarak ve kaydererek 'hazırlanmak' saçma olur. İç savaş ilan edilmiş ve sürüyor *şuym* parti eylemlerini şu kurala göre yönlendirmemiz gerekir: 'Savaşta, savaşta gibi!' Bu durumda, proletaryanın kadrolarını *saldirgan* askersel operasyonlar için eğitmek zorunlu-

dur. Köylü yığınlarına yönelik devrimci belgiler atmak, mantıklı ve tutarlıdır. Devrimci, ve yalnızca devrimci, demokratlarla savaşın anlaşılmasına girme görevi ön plana çıkar. Burjuva demokratlarının çeşitli kesimleri arasında ayrım yapmanın ölçütü, ayaklanmaya karşı tutumlarıdır. Proletarya, ayaklanmadan yana olanlarla 'birlikte çarpışır', ama 'ayrı yürür'. Ayaklanmaya karşı çıkanlara karşı acımasızca savaşırız, ya da iğrenç ikizlülük ve Cizvitler olarak bir kenara atarız. Tüm ajitasyonumuzda, anayasal hayallerin eleştirisini ve sergilenmesini, açık iç savaş konumundan hareketle ön plana alırız. Dikkatimizi, kendiliğinden devrimci patlamalara giderek yol açacak durum ve koşullara yoğunlaştırırız. Duma'yı parlamento olarak değil, bir polis karakolu gibi değerlendiririz. Proletaryayı yozlaştırmak ve dağıtmakla gitmekten başka hiçbir işlevi olmayacak güllünc seçimlere herhangi bir biçimde katılmayı reddederiz. İşçi sınıfı partisinin örgütlenmesinin temelini (Marks'ın 1849'da yaptığı gibi), 'açık çalışmalar' için ayrı bir aygıtı olan, özel sezicileri, işçi sendikalarından legal basına dek tüm legal dernek ve kurumlara sokan 'güçlü, gizli bir örgüt' olarak ele alırız.

"Kıscası: Ya demokratik devrimin sona erdiği kabul edeceğiz, ayaklanmayı rafa kaldıracakız ve 'anayasal' yolu seçeceğiz, ya da demokratik devrimin hala sürdüğünü göreceğiz, onu tamamlamayı ana görevimiz sayacağız, ayaklanma belgisini geliştirip pratikte uygulayacağız, iç savaş ilan edeceğiz ve tüm anayasal hayalleri acımasızca mahkum edeceğiz". (1)

İki Anlayış-İki Taktik

Günümüz ortamını değerlendirmeye ve izlenecek taktikler konusunda partimizde belli başlı iki anlayış vardır. Leninci kanat, Türkiye'nin ortamını devrimci durum olarak belirlemiştir. Devrimci durumun, düz bir çizgi gibi sürekli yükselen bir gidiş olmadığını, gerileme, yükseliş, duraklama gibi çeşitli düzeyler taşıyabileceğinin bilincindedir. Bu nedenle, devrimci durum içinde ortaya çıkan gerilemeler ve kısmi yenilgileri yalnızca yeni ve daha güçlü saldırılar için koşulların oluşma dönemi olarak değerlendiriyor. Özellikle Türkiye'nin bugününde, işçi sınıfındaki her çeşit "yasal" önyargıları yoketmeye büyük önem veriyor. Tariş'de başlayan barışçıl bir grevin, sokak savaşlarına, küçük çaplı bir ayaklanmaya dönüşmüş olabilmesine büyük önem veriyor. Bu olayı, Türkiye ortamını gözler önüne seren en güzel gösterge olarak değerlendiriyor. İzmir ayaklanmasının, sınıf savaşını bir üst aşamaya yükselttiğini ve geniş yığınlarla ülke çapında genel ayaklanma için zorunlu olan pratik deneyim kazandırdığını söylüyor. Maden-İş grevlerinin ve İzmir ayaklanmasının, Emine Engin yoldaşın *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşı*'nda üstünde durduğu, *TKP Leninciler Konferansı*'nın ısrarla vurguladığı bir fikir, *barışçıl grevlerin bugün işlevini yitirdiği* fikrinin ne denli doğru olduğunu kanıtladığına işaret ediyor. (Maden-İş grevlerinin, İzmir ayaklanmasının, Tarsus olaylarının ve yüz kızcıktı Mersin 1 Mayıs'ın dersleri tüm yoldaşlarca dikkatle özümlemeli, işçi sınıfına götürülmeli ve tüm "yasal" hayaller yerlebir edilmelidir.)

TKP içindeki ikinci anlayış, menşevik yelpazenin türlü çeşitli yayın organlarında temcit pilavi gibi katarılan anlayıştır. Onlara göre Türkiye'de devrimci durum yoktur. Ya da onlardan birinin dediği gibi, "devrimci durum olsa ne olur, olmasa ne olur, parti o denli güçsüz ki, devrimci durum var demek yanlış olur". Onlara göre devrimci bir çıkış olasılığı yoktur, ama "faşizm tehlikesi reeldir". Bu nedenle, devrim hedefini bir yana bırakın, önce bir "demokratik konumlanma koruma" aşaması olmalıdır (bak: İ. Bilen'in Şubat 1980 tarihli *Barış ve Sosyalizm Sorunları*'nda ki yazısı). Bu aşamada, tekelci burjuvazinin partisi CHP'nin oynayacağı önemli bir rol vardır, onun için CHP'yi tedirgin edecek eylem çeşitlerinden sakınmak gerekir. Tariş olayları kıskırtmadır, provokasyondur. Silah kullanmak anarşizmdir, terörizmdir. Bu aşamada tekeli burjuvazi ile çatışmak doğru değildir. "1 Mayıs şurada şurada yapılmayacak" mı dedi, öyle olsun. İstanbul'da? Provokasyona gelmeyelim, Mersin'de yaparız. "Kızıl bayrak taşıyamazsın, 'İstiklal Marşı' dışında marş söyleyemezsin, Türk bayrakları dışında resim taşıyamazsın" mı dedi, öyle olsun. Biz bu kez "şenöla düğün"ü söyleyelim, sonra yapacağımızı biliyoruz! Günün en önemli görevi, tüm enerjili sendikal harekete yoğunlaşır-

maktadır.

Görüldüğü gibi, TKP'deki iki çizginin farklılığı derindir. Opportünistler, devrim ve ayaklanma konusunu ağızlarına almıyorlar, "reel" tehlikeye karşı CHP'yi etekliyorlar. Lenincilere göre ise, devrim ve ayaklanma giderek yakın görev oluyor. Bu nedenle, her çeşit "yasal sınırlar" basitliğine karşı amansızca savaşmak, en başta parti örgütlenmesi olmak üzere *illegal* örgütlenmeyi başa almak, legal sendikal hareketi yaşamadaki mütevazî yerine oturtmak gerekiyor.

TKP'deki iki çizginin aslına sadık özeti böyledir. Yeri gelmişken bir noktaya değinelim. Opportünist teoriler, yaşamın ve Lenincilerin bunalıcı baskısı altında sürekli yenileniyor. Ama bu yenilemeler, anlayışlarının özünü hiç değiştiriyor, yalnızca daha büyük çelişkilere düşmeleri getiriyor. Bunun son örneği İ. Bilen'in Şubat 1980 tarihli *Barış ve Sosyalizm Sorunları* dergisinde yayınlanan "Sömürü ve Baskı Politikasına Karşı Ulusal Demokratik Güçler" adlı yazısıdır.

İ. Bilen bu yazısında şöyle diyor: "Bugünkü somut politik görevimiz, demokratik konumları gericiğe karşı savunmak ve bunları daha da genişletmektir. Bu da ancak halkın demokrasi hareketini, yığın savaşlarını güçlendirerek gerçekleştirilebilir. Bu hareket, emperyalizmin, tekelilerin konumlarına karşı güçlü bir atılım çevreni taşıyor ve ileri demokratik devrim için savaşında çıkış noktasını oluşturuyor. (Buraya dek ve yalnızca bu sözlerde bir yanlış yoktur, eğer 'yığın savaşlarını' doğru anlıyorsa R. Y.) Böylesi bir hareket ancak en geniş demokratik güçlerin eylem birliğine gerçekleşebilir. Bu hareket ulusal demokratik cepheyle özdeş değildir, bileşimi bakımından ondan daha geniştir (İşte burada sapıtıyor ve yukarıdaki doğruları da nereye bağlamak için söylemiş olduğuna açığı vuruyor. Böyle bir birlik 'devrim için çıkış noktası' oluşturacaksa kendileri açısından UDC ile özdeş olması gerekmez mi? Anlaşıyor ki, bu birlik 'devrim için çıkış noktası' değil, kendi başına bir aşamadır - R. Y.)." Böyle diyor İ. Bilen, ve hemen ekliyor: "CHP'yi eylem birliğine çekmenin nesnel olanakları vardır"... Bu, "en geniş demokratik güçlerin eylem birliği" dediği hareketin "politik programı"nın "daha sınırlı, güncel" amaçlarını da şöyle açıklıyor:

"Böylesi bir eylem birliği için politik program, daha geniş güçlerin uğrunda savaşabilecekleri daha sınırlı, güncel amaçlara yönelmelidir. Günümüzde bu amaçlar şu ağırlık noktalarında toplanabilir:

"- Emperyalist baskılara, NATO dayatmalarına, gericiğin demokratik özgürlüklere karşı saldırılarına, artan faşizm tehlikesine karşı savaşın.

"- Ekonomik bunalımın yükünün emekçi halkın sırtına yüklenmesine karşı savaşın.

"- Kürt halkına karşı uygulanan ulusal baskıya, ulusal ayrıcalığa, Türk şovenizminin körüklenmesine karşı savaşın.

"- Barış, askersel yumuşama, silahlanma için, emperyalizmin Türkiye'deki egemen çevreler aracılığıyla Ege denizinde ve Kıbrıs'da düzenlediği provokasyonlara karşı savaşın".

İ. Bilen'in bu yazısı son derece tutarsız ve ciddillikten uzak bir yazıdır. Bunlar bir yana, bu yazının önemli, yıllardır satır aralarına sızdırılan, ileri demokratik halk devrimi öncesinde bir başka aşamamın yer alacağı görüşünün ilk kez açıkça, "resmi" olarak söylenmesindedir. Bu buluşun devrim teorisini ilgilendiren yanı, yazımızın kapsamı dışında kalıyor, bizi şimdi ilgilendiren yönlerine değinelim.

Birincisi, bu aşamamın "güncel ama sınırlı" dediği amaçları, yine kendisinin aynı yazıda daha önceki bölümlerde yazdığı gibi, *ileri demokratik halk devriminin* amaçları arasındadır. Hiç de sınırlı değildir, ancak devrimde elde edilebilecek amaçlardır ve ne yazık ki CHP'nin ölesine korktuğu amaçlardır.

İkincisi ve biziz bu yazıda asıl ilgilendiren yönü, bu amaçları sıralayarak İ. Bilen'in düştüğü derin çelişkidir. Biz bu amaçları gönülden kabul ediyoruz. Ne var ki, bu amaçlar, ayaklanmayı-devrimi anlatmıyorsa boş sözlerdir, lafazanlıktır, göz boyamalıktır diyoruz. İkinci maddeye bakın! Nasıl karışacak? Bugün işçilerin karşısında yalnız polis yok, düzenli ordu ve özel işletme güvenlik ekipleri var. Türkiye'nin *bugünkü* ortamında, "ekonomik buna-

lımın yükünün emekçi halkın sırtına yüklenmesine karşı savaşım" dediğimizde, "yığın savaşımını güçlendirme" dediğimizde, *kaçınılmaz olarak*, otomatik olarak işçileri devrimci karşı koyuşa, çarpışmalara, barikat savaşlarına çağırıyoruz demektir. İşçi grev yapıyor, sürüler saldıyor, panzerler duvarları yıkıyor. Karşı koyma diyorsan, grevi sürdürceksen nasıl sürdüreceksin?... Görüldüğü gibi, bu hedef *bugün* işçi sınıfını devrimci karşı koyuşa, barikata çağırın bir hedeftir. Bilen'in saydığı öteki maddeler de böyledir.

Peki, bu ne zavallı mantıktır ki, bir yandan yığınları devrimci eyleme çağırır, öte yandan devrimci bir ortam yoktur der, devrimci eyleme provokasyon der, CHP'yi birliğe çağırır, maden işçisini uslandır-maya çağırır, 1 Mayıs'ı Mersin'deki gibi "kutlar"?

2. EKONOMİK VE TOPLUMSAL ORTAM

15 Ağustos 1979 tarihli *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan "Savaşımın Sonunu Kadrolar Belirleyecekler" adlı yazımızda, "enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20'nin üstünde, endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor, siyasi cinayetlerin sayısı günde 3-5'e vardı" demiştik. Aradan bir yıla yakın zaman geçti, bugün enflasyon %100'ün üstüne çıktı, işsizlik %25'in üstüne çıktı. Endüstri çalışma kapasitesinde "iyiye doğru" ufak bir gelişme oldu, bugün %60 dolayındadır. Siyasi cinayetlerin sayısı günde 6-8 arasına yükseldi.

Endüstri yatırımlarında bir iyileşme yok. Ekonomik ve siyasi ortamın belirsizliği, hammadde yokluğu, döviz "dar boğazı", bu durumun başlıca nedenleri arasındadır.

Derin bir enerji bunalımı vardır. Merkez Bankası, 1980 yılında dışsatım 3,5 milyar dolara ulaşabilir, bununla ancak ham petrol ve petrol ürünleri dışalım karşılanabilecektir diye yorum yapıyor.

Finans-kapital, ülkeyi içine soktuğu yıkımı, emperyalizme daha fazla bağlanarak çözmeyi amaçlıyor. Ne var ki, finans-kapitalin önemli kurtuluş kapısı olarak gördüğü yabancı sermaye bir türlü istenen ölçülerde gelmiyor. Demirel hükümeti, dış borçları Türk Lirasıyla ödemeyi, bu para ile yabancı şirketlerin Türkiye şirketlerini satın almasını, ya da ayrı yatırım yapmasını önerdi. Bu yola gitsinler diye her kolaylığı sağladı. Bu çabalar sonunda, son aylarda Batı basınında, "uluslararası işçilerinin Türkiye'ye karşı yeniden uyanan ilgisi" diye yorumlandı. Bir gelişme oldu. Örneğin, Daimler Benz, yılda 25-30 bin dizel motorluk kapasitede bir projeyi Türkiye'ye verdi. MAN, dizel motorları ve ticari araçlar (kamyon vb.) üretecek, 30 milyon dolarlık bir fabrika önerisi yaptı. Kısa bir süre önce Citroen, yaklaşık 500-900 milyon dolarlık bir yatırımla otomobil fabrikası kurma planlarını açıklamıştı... Yine de, bunlar şimdilik denizde bir damla olmaktadır öteye değildir.

"Emperyalist basın uzun bir süredir Türkiye için kaçakçılığın yasallaştırılmasını savunuyor. Emperyalist basının 'paralel ekonomi' adını taktığı kaçakçı-lıktan Türkiye'ye yılda en az 4 milyar dolar giriyor. Bu kaçakçılığın çok büyük bölümü silah, baz morfin, eroin, altın, çelik ve öteki endüstriyel maddeler kaçakçılığıdır. Eskinin ünlü sigara kaçakçılığı artık 'ufak' köpekbalıklarına düşmüştür. Son yıllarda dünya çapında ün kazanan 'Türkiye Mafyası' üstte saydığımız kaçakçılıkla uğraşiyor. Son 15 yılda 'ele geçirilen' tüfek sayısı 45.000, tabanca sayısı 150.000, mermi sayısı 32 milyondur. 1978'den buyana Türkiye'ye 100.000 ton İspankisi çelik kaçak olarak sokulmuştur. Merkez Bankası'nın Batı Avrupa'da yaptığı araştırmalara göre 1977'de Türkiye'ye 110 ton, 1978'de 88 ton altın kaçak olarak sokulmuştur". (2)

Menşevikler ve sendika ağaları, "gerçekçi ücret, alınabilir ücrettir" diyerek toplu sözleşmelerde işçileri burjuvaziye satmaya devam etsinler, dört kişilik bir ailenin yalnızca mutfak gideri, Nisan 1980'de 10.464 TL oldu.

İşçi ücretlerine bakarsak, brüt ücretler Eylül 1971'de günde 39.32 TL iken, Eylül 1979'da 292.74 TL oldu. Büyük bir artış gibi gözüküyor, tam %644'lük bir artış! Oysa, aynı dönemde fiyat artışı %675'dir. Demek ki, brüt ücretlerde 8 yılda %3.9'luk bir

gerileme olmuş ve reel brüt ücretler 1979'da 37.78 TL'ye düşmüştür.

Net günlük ücretlerin durumu daha da berbatır. 1971 yılında net günlük ücret 31.70 TL iken, 1979 yılında 160.62 TL olmuştur. Oysa, aynı dönemdeki fiyat artışlarını dikkate alınca, 1979'da reel ücretler 20.73 TL olmaktadır. Demek ki, işçi ücretlerinde son 8 yılda %35 oranında bir düşüş olmuştur!

İşsizlik çığ gibi büyüyor. Her kapitalist ülkede olduğu gibi bizde de çalışma istatistikleri en güvenilir istatistiklerdir. Buna karşın, Batı kaynaklarının verdiği işsizlik oranı %25'dir. Her yıl 500.000 kişi çalışacak yaşa geliyor. Bunların en fazla 80.000'i endüstride, 120.000'i hizmet sektöründe iş buluyor. Son 15 yılın en önemli toplumsal olgularından biri olan kursal alanlardan kentlere yoğun göç sürüyor. Yıllardır iş arayıp bulamayanların sayısını gazeteler 1 milyon 216 bin olarak veriyor.

Yurdumuzda yaşamak gerçekten bir hünere oluyor. Evinde yeşillik, hatta sebze yetiştirilenleri sayısı hızla artıyor. Olta balıkçılığı, eğlence değil, ciddi bir doyum yolu oluyor. Akıl almaz meslekler türüyor: Kuyrukçuluk (özel olarak kuyruğa girerek yerini arkada duranlara satmak), uhuculuk (pasa-port resmi yapıştırmak için bir sıklık uhu satmak) vb.

Ancak bir-iki yönüne değindiğimiz bu yaşam koşulları, halk sınıflarında derin bir öfke büyütüyor. Son Tarsus olayları bunun en güzel göstergesidir. Bir başka gösterge de işçi grevlerinin yayılmasıdır. 23 Nisan'da Maden-İş'in yaptığı açıklamaya göre, MESS'e bağlı 60 işyerinde 25 bin işçi grevdedir. Genel-İş'de grevler var. Tekstil'in 41 işyerinde 16 bin işçi grevde. Türk-İş'e bağlı Hava-İş'in grev kararı var. En önemlisi, 1980 yılında Türk-İş'e bağlı sendikalar, değişik işkollarında toplam 760.000 işçi için toplu sözleşme bağlayacaklar.

Tekelci burjuvazi, ortamın patlayıcılığını menşeviklerden çok daha iyi görüyor. Devlet ve özellikle ordu eyleme baskı ve terörün Cumhuriyet tarihinin görmediği boyutlarda yoğunlaştırıyor. İşletmelerde özel güvenlik ekiplerinin kurulması, polisin yetkilerini genişletme yasası, olağanüstü hal yasası, vb. bunlar hep burjuva devletin halk sınıflarına karşı kendini güçlendirme ve sağlamlaştırma çabasının parçalarıdır.

Yurdun geniş bir bölümünde skiyönetim var. Skiyönetim, olağan dönemlerde uygulanan olağan bir yöntem değil, olağanüstü dönemlerde başvurulan çıplak zorbalık yöntemidir. Skiyönetimin olmadığı bölgelerde de "sivil skiyönetim" var. Tüm bölgelerde sürekli ve sistemli kuşatmalar ve semt semt operasyonları yapıyor. Her defasında yüzlerce emekçi gözaltına alıyor, ya da tutuklanıyor. Şu ya da bu nedenle gözaltına alınan herkese işkence yapıyor. Tüm fabrikalar, işyerleri, öğrenim birimleri, emekçi semtleri, stratejik caddeler, kentlerin giriş çıkışları ve işlek yerleri kolluk güçleri ve zırhlı araçlarla tutulmuş durumdadır. Her yer polisin ve jandarmanın işgali altında. *Yurdumuz düşman işgali altında!* (Opörtünistler sokağa da mı çıkmıyorlar, bu durumu görünlür.)

Siyasal cinayetler, toplu kıyımlar hızla artan bir eğri çiziyor. Yalnızca Ecevit'in iktidarı sırasında, yani 22 ayda, 2.444 kişi öldürüldü, 10.000 kişi yaralandı. Demirel hükümetiyle bu gidış daha da hızlandı. Türkiye iç savaşa gidiyor. Tekelci burjuvazi, daha zaman varken bu gidışı kendi lehine durdurabilme için, devrimci güçleri emeye yönlüyor. Halk sınıflarına, devrimcilere, komünistlere karşı şiddet uyguluyor.

Kısaca çizdiğimiz bu çerçeve hiç de olağan durumlara benzemiyor. İdeolojik savaş çok önemlidir ama yanlış teorileri asıl yaşam çökertir. Ve yaşam tüm opörtünist basitlikleri yerle bir ediyor. Devrimci durum sürüyor. Ancak kansızlar bu gerçeğe gözlerini kapıyor.

3. DEVRİMCİ HAREKETTE BUNALIM

Kısa Bir Döküm

Türkiye'nin genel ortamı yukarıda özetlediğimiz gibi, devrimci güçlerin durumu, açık ve kesin bir

yargıyla, kötüdür. Teorik düzey iyice düştü. Militan akımlar teorisi tam anlamıyla boşlarken, "teori" de bir takım entellektüellerin egzantrizmine takılı kaldı. Son bir yıl içinde, Türkiye'deki deyimlerle tüm "siyasetler" en az birer kez bölündüler. Yani bu bir yıl, Türkiye'de devrim hareketi için yeniden bir hızla bölünme dönemi oldu. Öte yanda, tüm guruplar içinde siyaseti bırakma iyice yaygın bir olgu olarak belirdi. Devrimci güçler, karşı-devrim güçleri karşısında geriledi. Ülkenin ekonomik ve toplumsal ortamıyla devrimci güçlerin durumu arasındaki çelişki apaçık ortaya çıktı. Yazımızın başından sürdürdüğümüz soruyu gündeme getiren de bu durumdur.

Devrimci cephedeki bunalımın nedenlerine ve alınması gereken önlemlere geçmeden önce belli başlı akımların ve örgütlerin durumlarına kısaca bakalım.

TKP'nin menşevik kanadının durumu gerçekten çok kötüdür. Bunu örmek için yaptıkları tek şey, Leninçilere saldırmaktır. Oysa bu da, saflarındaki dağılmanın daha derinleşmesine yol açıyor. Dağınıklık, salgın hastalık gibi ilerliyor.

Menşeviklerin dağılışı, siyasetizlikten kaynaklanıyor. Özellikle son dönemde iyice yalınlık yapıyorlar. Faşizm tehlikesi "reel"dir diyerek ve başka birşey demeyerek, devrimci bir patlama olasılığını olmadığını, faşizmin gelişiminin artık kaçınılmaz olduğu görüşünü aşıyorlar. Böyle bir değerlendirme yaptıktan ve teslimiyetçi bir psikoloji yarattıktan sonra, bak keseden savurdular! "genel direniş" gibi belgileri kimseyi aldatamıyor. Tersine, böyle belgeler kendi saflarında daha beter dalgalanma yaratıyor.

Menşevik kanatta ortaya çıkan bir yeni olgu da aralarında çatışmanın artık iyice su yüzüne çıkmasıdır. (İleriyorlar!) Son olarak Ege'de dağıtılan Merkez Komite bildirisi bunun güzel bir göstergesidir: Ege'de MK bildirisi diye bir bildiri dağıtıldı. Bu bildiri, CHP sosyal-demokratür, *İşçinin Sesi*'nin görüşleri zaten bizim eski görüşlerimizdir deniyor. Bildiriyi dağıtırken de, Avrupa'daki opörtünistleri atık, Partizan klifi de kongrede atacağı diyorlar. İşin ilginç yönü, Politik Büro'nun bu bildirden haberi olmayışıdır. Bazı Polit Büro üyeleri bu bildiriyi yoldaşlarımızdan öğreniyorlar. Bunun hemen ardından bildiri herkesten geri toplanıyor. Böyle bir durum var.

Sonra, menşevikler, burjuvazinin artan saldırıları karşısında pekçok çalışma alanından kadrolarını geri çektiler. Birçok alanı boşalttılar. Fabrikalardan, yığın örgütlerine, semt çalışmalarına dek. Önde gittikleri tek nokta galiba budur! Ne var ki, Türkiye'nin ortamından önce, zamanından önce geçtikleri bu taktik, daha beter dağılmalarına neden oldu. Çünkü menşevik kanadın güçlüğü vardır, güce tapar. Kalabalık olmayınca güçlüğü duygusu balon gibi söner.

Herşeylerini bağladıkları sendikal çalışmada da durumları kötüdür. Maden-İş grevleri çok kötü gidiyor. Kademeli grev dediler, işçilerden tepki görünce geri çektiler. Açıkçası, Maden-İş yönetimi böcahyor, sürekli çelişik tutumlar alıyor ve hiç laf değil, tabanı kayıyor. Pekçok yerde grev oylamalarını yitirmeleri bunun göstergesidir. İskenderun Demir-Çelik'de ve İzmir BMC'de toplu sözleşme yetkisini yitirdiler. Profilo, Demirdöküm ve Sungurlar'da olanları biliyoruz. Lastik-İş'den tasfiye edilmiyor. İlginc bir haber de, geçmiş dönemde Tekstil'e geçen işçileri menşeviklerin, Türk-İş'in sendikası Teksif'e yeniden geçmeye teşvik etmeleridir. Tüm bu gelişmeler iplerin tümüyle elden kaçmış olduğunu gösteriyor.

Menşeviklerdeki dağılmanın düzeyini gösteren güzel bir örnek, son zamanlarda özellikle İstanbul'da çok sayıda opörtünistin CHP şemsiyesi altına sığınmak için bu partiye üye kaydolmasıdır.

Fakat dağılmanın en önemli göstergesi, siyaseti bırakmanın opörtünist saflarda aşırı yaygınlaşmasıdır. TKP'den, özellikle İKD ve İGD'den yığınla insan siyaseti bırakmaktadır.

TİP'de geçtiğimiz yıl içinde TKP ile bütünleşme eğilimi güç kazanmaya başladıktan sonra eski *Yürüyüş* kadrosu TİP'den ayrıldı ve *Sosyalist İktidar* der-

gisi çevresinde birleşti. TİP'in son dönemde kabul ettiği "tek parti-tek cephe" ve "demokratik aşama" görüşlerinden sonra İstanbul Beykoz ilçesi gibi bazı örgütler *Sosyalist İktidar*'ı desteklemeye başlamışlar.

Bu bölünmenin dışında, TİP'de iki ayrı gurup daha oluştu. Borançlar, "tek parti-tek cephe"yi savunuyorlar. TKP ve TİP iki ayrı partidir, bunların birleşmesi söz konusudur" diyorlar. Bunun dışında bir de zaman geçirmeden TKP'ye katılmak isteyen bir gurup var. Bunlara göre TİP parti değildir, yapılacak şey TKP'ye katılmaktır.

Emeğin Birliği'ne gelince, önce *Birlik Yolu* vardı. *Emeğin Birliği* ve *Kitle*'nin, kalıcı işbirliğine Türkiye'de ilk örnek diye sundukları bir birlik dağıldı. Ardından, *Emeğin Birliği* bir daha bölündü. *Drej* gurubu çıktı ve eski THKO'yu canlandırmak amacıyla kolları sıvadı. *Emeğin Birliği* zaten Türkiye'de belirli bölgelerde vardı, şimdi hızla eriyor.

SGB-Kitle, *Birlik Yolu* dağılınca bir parti kurdu, TKP-Birlik. Herhalde bir MK kurabilecek denli üye bulmuşlardır.

Dev-Yol önemli bir güçtür. Çelişik durum gösteriyor. Kendisine "armağanlar" sunulmayan bölgelerde güçlenemiyor, tersine, geriliyor. Özellikle menşeviklerle Kurtuluş'un armağan sunduğu bölgelerde boşluğu kaparak güçlendi. İstanbul'daki göreceli gelişmesi menşeviklerin, Karadeniz'deki gelişmesi Kurtuluş'un çözümleri sonucudur. En hızlı geliştiği yer de, belki şaşırtıcı ama Ankara'dır.

Dev-Sol'la olan bölünmesinden sonra bu yıl önemli bir bölünmeye uğramayıp, eşgüdüm, yönetime birliği ve anlayış bütünlüğüne sahip olmayan bir "cephes" yapısı nedeniyeldir. Gevşek yapısı, bölünmeyi geciktiren bir rol oynamıştır.

Dev-Sol, İstanbul'da gücünü koruyor. 12 Mart ve 30 Mart eylemlerinde etkindi. Fakat Türkiye çapında Dev-Sol'un söz edilemez.

Halkın Kurtuluşu, geçtiğimiz yıl içinde gelişen biriki akımdan biridir. Kadroları militan. Yönetimde bölünmüşlerdi. Metin Yıldırım'ın ölümünden sonra bir kuruluş kongresiyel TDKP'yi kurdular. Arnavutluk ile iyi ilişkileri olduğu görülüyor. Sağlam bir ideolojik temele sahip, oturmuş bir hareket değildi, yeni oluşumlara gebedir.

Kurtuluş, son yıl içinde her yerde eriyor. En önemli bölgesi olan Karadeniz'de çöktü. Mersin ve Seydişehir'de belirli bir gücü var. Saflarında siyaseti bırakma yaygın.

TSİP. Nerede? Kalan birkaç tanesi de ilerlemeci oldu.

Sendikaların durumu da hiç iyi değildir. *TKP Leninçiler Konferansı Kararları*'nda işaret edildiği gibi, Türkiye'nin ortamı, "sendikaları kendi alanlarında bile tek başına yetersiz kılmaktadır". Toplumsal ortam sendikaları aşiyor ve bu örgütleri derin bunalıma sokuyor. İşçiler üzerindeki sendikal etki zayıflıyor. Bunun sonuçları iyi de, kötü de olabilir. Devrimci bir çekim merkezinin, gerçek bir öncü partinin varlığında yararlı sonuçları olur. Böyle bir merkez yokluğunda, büyük ağırlığıyla CHP'ye, küçük bir yarıyla da küçük burjuva devrimçiliğine yarar.

TÖB-DER tam anlamıyla felç olmuş durumdadır. Hem kendi içindeki bölünme, hem artan polis baskısı ve sürgünler, bu örgütü çözdü. Bu çözümlenin günahı yine büyük ölçüde menşeviklerin sırtındadır. Onlar, örgütü bölerek daha başta savaşılamaz duruma soktular.

Odaların durumu sendikalarından farklı değil, belki daha kötüdür. Bildiğimiz örgütsel yapıları bugünkü savaşım düzeyinin isteklerini karşılayamaz. Odalar çalışmıyor.

Kürt örgütlerine gelince, Türkiye Kürdistanı'nda dört tane ana güç var: PKK, KUK, DDKD, DHKD. Bir de, İzmir ve Mardin çevresinde örgütlü İzmir-DDKD ve Bitlis çevresinde ve Avrupa'da örgütlü Özgürlük Yolu var. Bunların dışında TKP, Dev-Yol, Kawa, Rızgar, Ala Rızgari, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş, vb., özellikle PKK eliyle silinmiştir.

Bu döri hareket arasında kanlı çatışmalara varan kavga vardır. Ayrıca hepsinin kendi içlerinde ciddi sorunları vardır. Özellikle DDKD ve DHKD'nin.

TKP'nin Kürdistan'daki durumu açıktır. Gide gide Diyarbakır ve Lice'de belli bir güçleri kalmıştı. Geçtiğimiz aylarda TKP Kürdistan yöneticileri partiden ayrılınca bunlar da yok oluyor.

Devrimci güçlerin durumu üstüne yaptığımız bu kısa özet tek bir sonuca işaret ediyor: Ciddi bir bunalım vardır. Ekonomik ve toplumsal ortamda iyiye değil, kötüye doğru bir değişiklik olduğu halde, devrimci güçlerde de kötüye doğru bir değişiklik vardır. Bu çelişik gözükür durumu açıklamak gerekir.

Devrimci Hareketteki Bunalımın Nedeni

Bir yanda ekonomik ve toplumsal kaos, öte yanda devrimci harekette bunalım. Bu ilk bakışta çelişki gibi geliyor, ama değildir.

İşçinin Sesi, devrimci hareketteki bunalımı ve nedenini bir yıl önceki 101. sayısında değerlendirmişti. Hiçbir parti, hiçbir örgüt, devrimci durumun dayattığı görevleri yerine getirmeye hazır durumda değildir, bu nedenle tüm hareketlerde huzursuzluk, bunalım, kargaşa vardır demişti. Aradan bir yıl geçti ve o kargaşalar bölünmelerle sonuçlandı. Gelişmeler değerlendirilmenin doğruluğunu kanıtladı.

O değerlendirmeyi bir daha okumakta bugümlü anlamak açısından yarar vardır:

"Lenin'in dediği gibi, bir ülkede devrimci durum var da işçi sınıfı ve öteki devrimci güçler vurup devirecek denli örgütlü değilse, yani öznal öge geri kalıyorsa, o ülkenin çürümüşünden başka sonuç doğmaz. Alt sınıfların eskisi gibi yönetememeleri kendi başına devrimi değil, çürümeyi getirir. Ancak bunlara yeterince güçlü bir öznal öge katıldığında devrim başarıya ulaşır.

"Ülkemiz çürüyor çünkü öznal öge çok geri kalmaktadır. Sol, devrimci cephe çok dağıntıktır. 'Vurup devirecek' güç yoktur ortada (...). Böylece solda hiçbir parti, hiçbir örgüt devrimci durumun, nesnel ortamın yüklediği görevleri yerine getiremiyor.

"Açıksa, Türkiye'de nesnel ortam, öznal ögeden önde gidiyor. (...)

"Türkiye'de nesnel ortamın öznal ögeden önde gitmesi, soldaki tüm örgütlerde iç rahatsızlık, bunalım getiriyor. Yurdumuzdaki devrimci durum, buna hazır olmayan tüm parti ve örgütlerde bunalım, kriz olarak yansıyor. Bir başka deyişle, soldaki tüm örgütlerde görülen iç rahatsızlık, bunalım, devrimci durumun ürünüdür, yansımasıdır. (...) Olaylara, sürece bilimsel bakarsak, tıkanıklığın gerçek toplumsal nedeni devrimci durumdur, daha doğrusu devrimci durumun acıleştirildiği görevleri yerine getiremiyor.

"Birşey daha söyleyelim. *Önümüzdeki dönemde devrimci durum daha üst aşamalara yükselirse, ki yükselcektir, bu tıkanıklık, bunalım, ne dersiniz deyin, iyice derin bir kriz durumunu alacaktır. Bu kaçınılmazdır*".(3) (abç)

Evet, devrimci güçlerin bugünkü durumunun ana nedeni, devrimci durumun yokluğu değil, tersine, giderek daha derinleşip olgunlaşması ama öznal ögenin bu gelişmenin çok gerisinde kalmasıdır. Bu da ne yazık ki, devrimler tarihinde sık rastlanan bir durumdur. Tarihte pek çok ülkede devrime elverişli ortamlar birkaç kez doğdu, ama içlerinden ancak birkaç tanesinin devrimci güçleri bu olanaktan yararlanarak devrim yapabildi.

Devrimin öznal ögesinin karşıtı, karşı-devrim güçlerinin durumudur. Bu nedenle, Türkiye'de devrimin öznal ögesindeki geriliği, devrimci güçlerin bugünkü durumunu değerlendirirken, madalyonun o yüzünü de ele almak gerekir.

Karşı-devrim cephesinin içindeki çelişki ve çatışmaların derinleşmesine ve keskinleşmesine karşın, bunların örgütlü güçlerinin, ortamı karşılamakta devrimin örgütlü güçlerinden en azından şimdilik daha başarılı oldukları görülüyor. Karşı-devrimin örgütlü güçleri, hem kurmaylık, yönetim kadroları açısından, hem örgütlenme düzeyi ve somut güç açılarından, devrimin örgütlü güçlerinden daha iyi durumdadır. Böyle bir durum var. *İşçinin Sesi*'nde bu gerçeğe işaret etmiş ve şöyle demiştik: "Türkiye devrimci güçleri büyük bir dağıntıdadır. Sınanmış, denenmiş, geniş çevreler üstünde saygınlığı olan bir kurmay kadrosu yoktur. Gericiliğin en büyük üstünlüğü buradadır".(4)

Karşı-devrim güçlerinin bugünkü taktiği de artık iyice açığa çıkmıştır. Azar azar, ama sistemli ve sürekli biçimde toplumumuz üstünde baskı vidalarını sıkıştırıyor. Memorandumlarla, "yarından son-

ra şöyle olacaktır" yollu restlere, keskin dönüşlere gitmeden, burjuva devleti eliyle çöküyor. Türkiye burjuvazisinin ustalığı, yüzyıllardan devraldığı devlet yönetme geleneğini burada görüyoruz. Ortamın çok önünde gitmiyor, paniğe kapılıp sersemlemiyor. Tekme yerine boynuz vurmuyor. Yarın, yığınların saldırısı arttığında yapmayacağı yoktur ama bugün biçimsel parlamenter örtüyü atmadan baskı mekanizmasını adım adım sıkıştırıyor. İki gün sonra bakıyorsun, Türkiye iki gün önceden farklı olmuş. Bugün, 12 Mart'la kıyaslanmayacak denli büyük bir zorbalık hüküm sürüyor.

Leninciler, "faşizm MHP ile sınırlı değildir" dediklerinde oportünistler karşın çıkmışlar, "MHP'yi akıyor" demişlerdir. Oysa bugün iyice anlaşılıyor ki, faşizm MHP ile sınırlı olsa, karşı-devrimin ordusu, polisi, jandarması, bürokrasisi vb. olmasa, devrimci güçler, bu dağıntı durumlarında bile MHP'yi ve itlerini yarım saatte ezer de öteki tarafına geçer.

Leninciler, o tartışma içinde, faşizmin Türkiye'ye MHP eliyle gelmesi akla uzaktır; bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullarda MHP yoluyla bir faşizm olası değildir; asıl olası olan, faşizmin devlet eliyle yerleştirilmesidir demişti. Faşizm konusunda artan önemini gözönüne alarak, faşizm konusundaki Leninci görüşleri bir daha özetlemekte yarar vardır.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de faşizm sorununu *üç düzeyde* ele almış ve her üç düzeyde ortaya çıkan sonuçların, anti-faşist savaşımın anti-emperyalist ve anti-tekelli savaşımıyla bütünlenmesi gereğini gösterdiğine işaret etmiştik: 1) Faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli (ki bu, faşizmin yapısal bir istek olduğunu açıklar), 2) Faşizmin acil bir tehlike oluşunun nedeni, 3) Sosyal-demokrasinin ve faşizme karşı tutumu (ve bununla birlikte MHP değerlendirmesi). Ve "Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir, faşizm finans-kapitalin seçimidir" diyerek bağlamıştık.

Bunun ardından, 15 Ağustos 1979 tarilili, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir" adlı yazımızda da şöyle yazmıştık: "CHP'nin, ya da herhangi bir başka burjuva gücünün 'anti-faşizm'ine bel bağlamayın diyoruz. Onlar MHP'nin üstüne yürümezler. Yürürlerse, halkımızın işçisiyle, köylüsüyle faşizmin üstüne yürüdüğünü görüp, devrimci bir patlamayı önlemek için 'yürürler'. Ya da ipleği pazara çıkmış, *bugünkü ulusal ve uluslararası koşullar altında iktidarı şansı olmayan MHP'ye vurarak öteki faşist güçleri iktidara itmek için 'yürürler'* diyoruz.

"Gerçekten, faşist bir iktidar oluştuğu üstünde düşünülürse görürüz ki, *bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmense, 'demokratik ve yurttensever ordumuz' eliyle ya da ardından onun durduğu Kemal Satır gibi 'tarafsızlar' eliyle bir faşizm çok daha olasıdır*" (abç).

Bugün olan da işte budur. Ve Türkiye, bir yıl önceki Türkiye değildir.

Devrim ve karşı-devrim etki-tepki içinde ilerler. Karşı-devrimin işçi sınıfına ve öteki devrimci güçlere tepkisi, onlara saldırısının şiddetine oranlıdır. Ama her zaman etkinin biraz üstünde durmaya çalışarak. Devrimci tepki de aynı yolu izler, izlemek zorundadır. Sınıf savaşı böylelikle yükselir, güzelleşir. Bu tırmanış, insan isteklerinden bağımsız, toplumsal bir olaydır. Etkiye oranlı tepki (yani biraz üstünde duran) gösteremeyen taraf yenilecektir.

Buraya dek söylediklerimizi özetlersek, Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal ortamı çok elverişli olduğu halde devrimci güçlerin bir yıl içinde salgın gibi her örgütüyle ikiye, üçe bölünmesinin altında yatan en önemli neden, devrimin öznal ögesinin geri düzeyidir. Sendikaların Sesi mi, TKP'nin Sesi mi olduğu belli olmayan radyosuyla, ruhsuzluk, pırsıklık yayan yayınlarıyla TKP bugün devrimin öznal ögesi değil, oportünistlerin özel ögesi durumundadır. TKP'nin Leninci kesimi ise ülkenin siyasal gelişmelerine yön verebilecek denli güçlü değildir. Bunun dışında, halk yığınlarıyla bir türlü kaynaşamayan "sol"lar da, öteki çeşit çeşit pasifist küçük burjuva sosyalizmleri de bu rolü zaten oynayamıyorlar.

Devrimin öznal ögesi varsa, karşı-devrimin de vardır. Bugün onların "öznal öge"si, ordusuyla, devletiyle bizden daha ileri durumdadır. Çelişki gibi gözükür olgunun önemli bir nedeni de budur.

Görüldüğü gibi, devrimci güçler açısından pek parlak bir çerçeve çizmedik. Ama gerçekçi olmak, ortamı olduğu gibi değerlendirmek zorundayız. Raslantıyla bir doğruyu yakalayıp sonra imam değneğini bellemiş gibi onu yineleyen bir hareket olursak hiçbir şey yapamayız. Devrimci durum doğrusunu saptadın, yapıp kuyruğuna git, öyle olmaz. Öncü olmaya adaylığını koymuş bir hareket, ülkenin her gelişme aşamasında doğruyu herkesden önce görüp ortaya koymak zorundadır. Türkiye'nin siyasal ortamı parlak değildir. Karşı-devrimin örgütlü güçleri, devrimin örgütlü güçlerinden daha güçlüdür ve bu sokakta da yansıyor. 1 Mayıs bunun somut göstergesidir. 1 Mayıs'da devletin karşısında devrimci güçler gerilemiştir. Bunun da başlıca nedeni, işçi sınıfımızın, öncü parti adına layık bir örgüte sahip olmayışıdır.

Bunalımın Sonuçları

Cumhuriyet tarihinde görülmemiş ekonomik ve toplumsal kaos, gericiliğin azatan örgütlü saldırısı ve halk yığınlarının sahipliliği koşullarında devrimci harekette ortaya çıkan bunalımın başlıca üç sonucu olmaktadır: 1) Bölünme, 2) Siyaseti bırakma, 3) Burjuva ve küçük burjuva görüş ve duygulara teslimiyet.

Bölünmeye önceki sayfalarda değinmiştik. Siyaseti bırakma da aynı derecede yaygın bir gelişmedir. Romatizmalı bir adam, yağmur yağacağını önceden sezer değil mi? Çünkü kemikleri sılamaya başlar. Tam da bunun gibi, işçi hareketi içindeki, devrimci hareket içindeki gezginci, inancsız küçük burjuvaların kemikleri sılamaya başladı. Gericilik, alışılmadık boyutlarda saldırıyor. Yağmur yağacak mı? Şimdiden kestirilemez ama gök bulutlu. Onun için, hareket şu ya da bu nedenle bulamış küçük burjuvalar yok oluyorlar. Ne olur, ne olmaz!

Bunalımın üçüncü sonucu ise, devrimci hareket içinde burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşüncelere teslimiyet olarak beliriyor. Bunun bir ucu TKP'li menşeviklerin başını çektiği pasifist ve teslimiyetçi çizgi (en güzel örneği son Mersin 1 Mayıs), öteki ucu "sol"ların intihar uçlarıdır. İkisi de zararlıdır. Biri, toplumsal açıdan ödektir (kişisel düzeyde ödele olmayabilirler), öteki toplumsal açıdan yığıttır (büyük çoğunluğuyla kişisel düzeyde yığıtlık için yapıyor, küçük burjuva o sıkışmışlığı içinde başka biçimde hareket edemiyor), ama ikisi de zarar veriyor. İkisi de sınıf savaşımını tam bu ortamın istemediği yönlere götürüyor. Ortam ne teslimiyetçiliği, ne yığınlardan soyutlanmayı kaldırabilir. Tam tersine, yaşadığımız günler, yığınlarla her an daha iyi kaynaşma ve saldırı siyaseti istiyor.

Sonuçların Sergilediği Gerçekler

Türkiye işçi ve devrimci hareketinde son yılda iyice ortaya çıkan üç sonuç başlıca iki gerçeği yansıtıyor.

Birincisi, devrimci cepheadeki örgüt ve hareketlerin ideolojik olarak ve büyük çoğunluğuyla üye yapıları olarak da küçük burjuvalığı yansıtıyor. Bu savrulma, bu dalgalanma, bu moral bozukluğu başka birşey anlatmaz.

İkincisi, aynı moral kırıklığı, aynı dalgalanma işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde de görülmektedir. Bu da, işçi sınıfımızın büyük çoğunluğuyla *genç* bir sınıf olduğunu yansıtıyor. İşçi sınıfımızın büyük çoğunluğu işçillige yeni katılmadır.

Buraya dek tüm söylenenlerin *genel sonucu*: Karşı-devrimin saldırısının gerçekten yoğunlaştığı bir dönemde, burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşünceler işçi sınıfımızın üstüne kapanmış, onu adeta nefes alamaz bir duruma getirmiştir.

1. V.İ. Lenin, "Russian Revolution and the Tasks of the Proletariat", *Collected Works*. Vol.10, pp. 142-145.
2. R. Yürükoğlu, "Toplumsal Gelişmeler ve Savaşımımızın Anlamı", *İşçinin Sesi*, 6 Şubat 1980, sayı: 122.
3. R. Yürükoğlu, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir", *İşçinin Sesi*. 15 Ağustos 1979, sayı: 101.
4. Referans no: 2

Ortadoğu'da sıcak savaş bulutları dolaşiyor. Amerika'nın İran'daki son silahlı provokasyonu birçok gerçeği ortaya çıkardı. Her şeyden önce bir bütün olarak emperyalizm bu bölgede gitgide çaresizleşmektedir.

Kısa bir süre önce Afganistan'da yüzlerine kapanan kapı ve İran'daki son derece "olumsuz" gelişmeler, emperyalistlerin bölgedeki siyasal manevra alanlarını çok daralttı. Bu daralma, uzunca bir dönemdir gerilerde gizlenen emperyalistlerarası çıkar çelişkileri ve bu çelişkilerinden kaynaklanan bir müttefiklerarası fikir ayrılıkları, anlaşmazlıklar, huzursuzluklar ortamını da beraberinde getirdi. Ortadoğu'daki mevzi kayıplarını kolay hazmedemeyen ABD emperyalistleri, Batı Avrupa'daki müttefiklerini ortak bir Ortadoğu stratejisi izlemeye bir türlü "ikna" edemedi. Bölgedeki petrole daha fazla bağımlı olan, öte yandan da sosyalizmin Avrupa'daki ekonomik, siyasal ve askersel gücünü en se kökünde hissedilen Avrupa kapitalizmi, Ortadoğu'da yeni doğan siyasal tabloya kendini daha uzun dönemli perspektiflerle uyarlamayı yeğliyor. Kendi kamuoyunda yitirdiği güveni seçim yılında mutlaka yeniden kazanmak isteyen ABD yönetimi ise daha kısa erimli, daha hızlı, daha rizikolu planlar peşinde. Oysa müttefikleriyle görüş ayrılıklarını giderememe ABD yönetiminde de bunalımla sonuçlandı. Dışişleri bakanı istifaya etti. "Şahinlerin" etkinliği birdenbire arttı.

Emperyalizmin süregelen ekonomik bunalımı siyasal ifadesini en keskin biçimde bölgemizde bulmaktadır. En önemlisi, güçler dengesinin dünya çapında emperyalizm aleyhine değişim sürecinde, Ortadoğu'daki denge değişimi son derece belirleyici bir role sahiptir. Petrolüyle, pazar olanaklarıyla, jeopolitik önemiyle, NATO'nun salınan güney kanadının "sağlamlaştırılması", İsrail'in (dolayısıyla Doğu Akdeniz stratejisinin) "geleceği", Hint Okyanusu ve Güney Asya'nın askersel "denetimi" gibi askersel-stratejik yönleriyle Ortadoğu bugün emperyalizmin yumuşak karnı olmuştur. Bu yüzden bir Ortadoğu savaşı salt bir tehdit aracı olmaktan çıkmakta, artık pratik yönleriyle ele alınan reel bir olasılık haline gelmektedir.

Bu durumda, bıyıkla sakal arasında kalakalan Türkiye burjuvazisi ne yapabilir? Bu sorunun yanıtı emperyalizm Ortadoğu'da ne yapabilir sorusunun yanıtına yakından bağlıdır. Türkiye öteden beri Ortadoğu'da emperyalist sermayenin atlama tahtasıdır. Emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi bölgede deşifredir ve sermaye ihracını kolaylaştırmaya devam etmektedir. Türkiye tekelciliği, bölgeye

Devrim Bulutları

Coskun Adalı, Ankara

kendi başına açılacak güçte olmadığından, emperyalizmin yağmasına maşahk eden bir küçük ortak olabilir.

Genişlemenin Türkiye tekelci burjuvazisinin objektif gereksinimi olduğu gerçeğini önde gelen tekelciler de çok iyi görüyor. Batı Almanya'nın ARD televizyonuna yaptığı konuşmada Sanayi Odaları Birliği başkanı Sakıp Sabancı, "...Köylüsü, işçisi, işvereni, bürokrati elele vererek birlik içinde uluşca genç olan sanayimizi kurduk ve kısa zamanda dünya pazarlarına açılma aşamasına geldik. İşte bu gelişme, beraberlik içinde çalışma halinde geleceğimizin ümididir" (abc) dedi. Yalnız pazar değil enerji sorunları da "çözüm"

"...burjuvazinin savaş tehditlerine halk savaşı tehditleriyle dur diyebilecek, burjuvazi buna rağmen Dimyat'a pirince gitmeye kalkarsa onu evdeki bulgurdan edecek bir örgütlenme çalışmasına girmeliyiz. Ortadoğu'daki sıcak savaş bulutlarını devrim bulutları olarak görmeliyiz".

bekliyor. Tarihsel bağlar nedeniyle, Türkiye için az gelişmiş Asya ve Afrika ülkelerine açılabilme, Arab-İslam dünyasına geçişebilme maktan geçiyor. Ancak, genişlemek için yeni-sömürgeci yöntemler yerine açık zorbalığa girişmesi, Türkiye finans-kapitalinin, ABD emperyalizminin bugün Ortadoğu'da karşılaştığı ve başedemediği ekonomik ve siyasal sorunlarla yarın, hem de bin kez daha güçsüz konumlarında karşılaşması demektir. Yani bir Ortadoğu savaşına Amerika'nın yedeğinde katılmak, bu savaş ortaklığı çerçevesinde bir takım ekonomik sorunlara kısa vadeli çözümler bulunsa da, Türkiye burjuvazisi için iyi bir "yatırım" değildir. Siyasal planda da devrimci hareketle iç hesaplaşması sürerken, henüz "yönetemez" bir durumda, kalkışacağı bir sıcak savaşın riski çok büyüktür.

Burjuvazinin böyle bir savaş sayesinde içerde "anarşi" (yani devrimci hareket) ve "bölücülük" (yani Kürt ulusal hareketi) olan çelişmesini tersinden çözmeye kalkış-

ması ise tam bir kumardır. Bu kumarı oynamaya niyetlenmesi bile burjuvazinin ne denli bir çözümsüzlük içinde olduğunu gösterir. Askersel olarak profesyonel olmayan bir orduyla, alt kademelerde kolayca ortaya çıkabilecek yalpalamalarla bu işin yürüme şansı azdır. Üstelik İran halkı büyük bir devrimci boşalmı halindedir ve saldırgan bir Türk ordusuna karşı geniş mobilizasyon olanakları vardır.

Savaş, burjuvazinin objektif gereksinimidir. Burjuvazi bu gereksinimini siyasal gereksinim düzeyine çıkarıp silahlı eyleme geçme bile dışında oluşan sıcak savaş ortamını içerdeki kışırmada elini daha da güçlendirmek, devletin faşistleşmesini tamamlamak için bir şantaj unsuru olarak kullanılacak, savaş tehdidiyle devrimcilere, emekçi halka, Kürt ulusuna daha da bindirecektir. Tıpkı ABD yönetiminin kendi toplumunda yitirmeye başladığı prestijini savaş çabalarıyla tekrar kazanmak istemesi gibi, Türkiye'deki "Millî Birlik" hükümeti de ülkedeki tabanını tutabilme için bu ortamı kullanacaktır.

Türkiye'deki devrimci durum, dış gerilimi hayli yüksek bir çerçevenin içine oturuyor. Bu dış gerilim devrimci durumu salt iç etkenlerin sağlanabileceğinden daha büyük bir hızla derinleştiriyor. Yıllar alması normal sayılabilecek gelişmelerayların içine sıkıştırıyor. Türkiye dünyadaki diğer zayıf halkalar arasında sıyrılıp daha ön plana çıkıyor. Kuzey Atlantik Asamblesisi Güney Kanadı Alt Komitesi'nin hazırlanan bir raporunda "Bölgenin en zayıf noktası bugün için Türkiye'dir... Bu ülke özellikle Afganistan olayından sonra ittifak açısından çok daha büyük önem taşımaktadır", denilmektedir.

Artan yıgın hareketliliğinin yanı sıra dış gelişmeler de burjuvaziyi ve menşevikleri lere sıkıştırıyor. Devrimci durum konusunda "Var'a da "Yok'a da açık kapı bırakmak zorlaşıyor. Menşeviklerin "Devrimci durum? Eh işte var gibi" şeklinde kuyruk oynatmaya hazırlanmaları, TİP gibi örgütlerde bile "vardır-yoktur" tartışmasının başlaması, bunalımın giderek derinleştiğini gösteriyor.

Genelde bir ülkedeki devrimci güçler, uluslararası proleter hareketine bir mevzi daha kazandır-

arak, yani o ülkede devrim yaparak, gündemdeki enternasyonal görevlerini de önemli ölçüde yerine getirmiş olurlar. Ancak Türkiye devrimci hareketine, bu ortamda, sorumluluğu olağandan da fazla enternasyonal görevler düşmektedir. Türkiye'deki bir devrim dünya devrim hareketinin salt Türkiye mevzisindeki bir kazanımı olmaktan çıkmakta, dünya barışı ve Ortadoğu devrimindeki yeriyile uluslararası açımı her geçen gün büyümektedir. Brüksel'deki 13-14 Mayıs NATO müttefik ülkeleri savunma ve dışişleri bakanları toplantısının en önemli gündem maddesi NATO'nun güney kanadının "sorunları"dır. NATO çevreleri "Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal ve ekonomik istikrarsızlığın bir patlama yaratacağı korkusu, ...ittifak üyelerini NATO'nun yakın geleceği açısından çekindirmektedir" (Milliyet, 9/5/1980) abç) diyorlar. Bir zamanların Avrupa'sı ve dünya barışı için Rus Devrimi nasil bir uluslararası önem taşıdıysa Türkiye devrimi de bölgem için öylesine bir önem taşımaktadır.

Kısacası, emperyalizmin Ortadoğu'da "çözüm" bekleyen sorunları arasında, artık kronikleşmiş bir "baş ağrısı" haline gelen, "Türkiye'nin geleceği" sorunu da vardır. Bu "sorun"un çözümünü dünya burjuvazisinin sıcak savaş planlarına, askersel tehditlerine, Türkiye-İsrail-Mısır gibi saldırgan paktlar kurma hazırlıklarına terketmemeliyiz. Kendi devrimci çözümümüze hazırlanmalıyız. Önemli dönem en geniş devrimci propaganda ve ajitasyona, en geri kesimleri bile eyleme çekebilme için bir dönemdir. Proleter hareketi Kürt ulusal hareketiyle hızla kaynaştırabileceğimiz, bunun için de şovenizme karşı en amansız savaşı verebileceğimiz, "yurtseverlik" kabuğuna gizlenen ama aslında Türk şovenistleri olan menşevikleri daha hızlı deşifre edebileceğimiz, onları burjuvaziciklerinin yanına postalayabileceğimiz bir dönemdir. Bu dönemde ülke çapında ayrışmayı hızlandırma, diğer devrimci hareketlerle savaş bağlaşıklığı kurmak da gitgide kolaylaşacaktır. Bir yandan orduya yönelik emir-komuta mekanizmasını kırıcı propaganda olanakları da artacaktır.

Bu çok yönlü fırsatları kaçırılmayacak, burjuvazinin savaş tehditlerine halk savaşı tehdidiyle dur diyebilecek, burjuvazi buna rağmen Dimyat'a pirince gitmeye kalkarsa onu evdeki bulgurdan edecek bir örgütlenme çalışmasına girmeliyiz. Ortadoğu'daki sıcak savaş bulutlarını devrim bulutları olarak görmeliyiz. Ortadoğu'da haksız bir savaşın önlenmesi, NATO'nun güney kanadının çökmesi ve barışın korunması en acil enternasyonal görevimizdir ve de büyük ölçüde Türkiye devrimci hareketinin hazırlık düzeyine, devrim için kararlılığına bağlıdır.

Tarsus layı

Aliye Arı, Ankara

İçel'in Tarsus ilçesinde NATO yolu üzerinde 15 yaşlarında bir kızın trafik kazasında ölmesi ve halkın trafik kazalarına karşı önlem alınmasını istemesi üzerine "güvenlik" kuvvetleri halkın üzerine ateş açtılar. Halktan 10 kişiyi öldürürken 300'e yakın kişiyi de yaraladılar. Daha sonra ilçede sokağa çıkma yasağı ilan edildi. "Güvenlik" kuvvetleri düzenledikleri operasyonlarla sokak, ev ve kahvelerden yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar.

Tarsus'ta yaşanan son olay da göstermektedir ki yığınların yıkılabileceği düzene karşı duydukları öfke iyice artıyor. Toplumdaki patlayıcı madde iyice sıkışmıştır. Bir kıvılcım büyük patlamalara neden oluyor, halkın en ufak demokratik istemler için bir gösterisi barikat savaşına dönüşüyor.

Ülkemizde devrimci durum, yığın eylemleri de dahil, iyice olgunlaştı. Bugün Türkiye sapak noktasına geldi. Ya faşizm ya devrim ikilemi kendini iyice dayatıyor. Burjuvazi iktidarı kaptırmamak için baskı ve şiddet yöntemlerini iyice artırıyor. Yığınları eylemlerini kanla boğmaya çalışıyor.

Burjuvazi devlet mekanizmasını faşistleştirilmeye çabalar, polisi, jandarmasıyla halk katliamlarına girişirken, küçük burjuva devrimci akımların sözcüsü konumun-

daki *Demokrat* gazetesinin "Hukuk Devleti" araması dikkate değerdir (*Demokrat*, 24 Nisan 1980).

Tarsus olayları ile ilgili yorumunda bu gazete, "Evet, yolu trafiğe kapatan insanlar Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na aykırı davranmış olabilirler. Bu durumda nelerin yapılacağı yasalarda yazılıdır" (agy, s.7), diyerek "Hukuk Devleti" yasalarına uygun gösteri yapmayan halkın cezalandırılmasını istiyor!

Küçük burjuva devrimcilerine şunu hatırlatmak gerekir. "Halkın demokratik istemler doğrultusunda her eylemi *en yasal* haklıdır. Burjuvazi halkın bu en doğal hakkını ya yasalarla, onlar sökmeyince şiddet yöntemleriyle engellemek ister. Burjuvazi halkın üzerine silahla saldırınca "yasal yöntemlerle halkı cezalandırın" demek nasıl bir devrimci anlayıştır? Söyleyelim: Gerici faşist güçler baskıyı arttırınca sinen küçük burjuva devrimcilerinin mantığıdır.

Demokrat, "göstericilerden karşı koyma olsa bile, buna cevap cana kıyarak mı olmalıdır" diyor (agy s.7). Bu sözler, küçük burjuva devrimcilerinin "devrim" sözünü ağızlarından düşürmeseler de "devrim savaşının özünü" hiç anlamadıklarını gösteriyor.

Emekçi halkımızla karşı-devrimci güçlerin savaşımının gittikçe keskinleştiği ülkemizde devrimcinin görevi, yığınları özellikle *psikolojik* olarak ayaklanmaya, silahlı eylemlere hazırlamak, bu savaşlarda onlara öncülük etmektir.

Lenin'in şu sözleri devrimci durumda yığın eylemlerinin zafer getirmesi için devrimcilerin hangi yönde propaganda yürütmeleri gerektiğine ışık tutmaktadır: "Kitleler, silahlı, kanlı ve müthiş bir mücadelede girmekte olduklarını bilmedirler. Kitleler, ölümü küçümsemeyi yaygın bir biçimde benimserlerse zafer kesinleşecektir" (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.48).

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yeni çıktı

Adına layık bir Parti'nin her dönemde önünde duran kilit sorunları sorması ve açık bir biçimde yanıtılamaması gerekir. Yürükoğlu Yoldaş bu kitapçığında Türkiye'de siyasal ortam nasıl bir aşamadır? Halk sınıflarının savaşımı yenildi mi, yoksa kısa süreli ve geçici bir duraksama, gerileme dönemi mi yaşıyor? Devrimci durum bitti mi, karşı-devrim oturdu mu? Yoksa devrimci durum sürüyor mu? Sorularını soruyor ve Lenincilerin yanıtını veriyor.

Op rtünistlerin "demokrasi için savaş" çığırkanlıkları devrimi engellemek içindir

Davut Çelik, Ankara

Savaş Yolu'nun 29. sayısında "Demokrasi İçin Savaş" başlıklı bir "yorum" yayınlandı. Yazıda şöyle deniyor: "TKP birçok bildiri ve yayınında ülkemizdeki somut durumu çözümlerken, gelişmelerin yığınsal devrimci patlamalara yol açmasının olanaklı olduğunu vurgulamıştır. Bu olanağı hesaba katmamak, böyle bir gelişmenin gerisine düşmeye yol açar. Ama günümüzde politik savaşın taktiğini tümüyle bu olanak üzerine kurmak yanlış olur. Anti-demokratik zorbalık rejimine, gerici askersel diktatörlük ve faşizm tehlikesine karşı savaşın görevleri atanır. Komünistler böyleleri bir yanlış yapmıyorlar. Varılan güç dengesini, esmeye başlayan soğuk savaş rüzgarlarını, reel tehlikeleri, işçi sınıfının bölünmüşlüğü, demokrasi güçlerinin dağılmışlığını görüyorlar. Lenin, Komintern'de her an patlamaya hazır bir durumun varolmasına ve devrimci patlamaların çok yakında olması olasılığına karşın, komünist partilerin temel görevini işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak olarak belirtti. 'Şu anda' diyordu Lenin 'Komintern'in taktiklerini bu olasılığa dayandırmak saçma olur. Eğer yığınların çoğunluğunu kazanmak için gereken herşey yapılsa, o zaman olaylar nasıl bir gelişme izlerse izlesin mutlaka kazanacağız'" (*Savaş Yolu*, sayı 29, s.3)

Menşeviklerin devrimden korktukları, devrim sözcüğüne karşı derin bir nefret besledikleri ve devrimi engellemek için herşeye başvurmaya hazır oldukları bundan daha açık olamaz. Onların bu özelliğini öteden beri biliyoruz. Bunda yeni birşey yok. Ama *Savaş Yolu*'ndaki bu yazıda bizi asıl ilgilendiren, ve devrimci hareket açısından asıl tehlike oluşturulan şey, kullanılan *yöntemdir*.

Dikkatli bakılırsa görülür ki, "barış yolları" yazıda bir sürü genel-geçer doğruları alıp alıp, Türkiye'nin bugünkü somut durumuna ve bu durumun yüklediği görevlerle karşı karşıya getiriyorlar. Böylece bu görevleri reddediyorlar. Sinsi bir demagoji yapıyorlar. Üstelik bu iş için Lenin'i inanılmaz

bir biçimde çarpıtıyorlar.

Bir kez yazıda geçen "olanaklı" devrimci patlamalar olanaklı falan değil, gerçektir. İzmir ayaklanması devrimci bir patlamadır. Burjuvazinin polisi ve ordusuyla barikatlarda silah elde savaşan, fabrikaları işgal eden işçi sınıfımızın bu eylemi, doğrudan burjuva devletiyle, onun ordu ve polis gibi en önemli kurumlarıyla karşı karşıya gelmiştir. İzmir ve Tarsus olaylarının belirlediği bir ortamda artık "olanaklılık"tan söz etmek, işte tam da "böyle bir gelişmenin gerisine düşmek", daha açıkcası *kuyrukçuluktur*. Kendi kendilerini ele veriyorlar.

Menşevikler bir devrimin olup olmayacağını kimsenin önceden kestiremeyeceği yönündeki genel-geçer doğruyu, hareketi devrimci hedeflerden saptırmak, reformist hedeflerin içinde boğmak için kullanıyor. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bir ukala, devrimin olup olmayacağını önceden bilinmeyeceği yolundaki kuşkuyla olmayacak, kutsal ve boş gerekçe yetindir. Bir Marksist ise bununla yetinmez. Der ki: bizim propagandamız ve tüm işçi Sosyal Demokratların (komünistlerin-İ.S.) propagandası devrimin olup olmayacağını belirleyen etkenlerden biridir. Yüzbinlerce siyasi grevci ve orduya bağlı birliklerin önde gelen insanları bize, Partimize ne uğruna çabalayacaklarını, ne uğruna ayaklanacaklarını, neye ulaşmaları gerektiğini, devrime büyüyen kabarışı daha da yükseltmeleri mi gerektiğini, yoksa bu kabarışı reformlar için savaşıma mı yönlendirmeleri gerektiğini soruyorlar.

(...)
"Ancak, yığınlara kendi basit, aydın bozuntusu, Bundist-Troçkist kuşkuçuluklarını aşlayanlar, devrim olup olmayacağını bilmiyor, ama 'güncel' sorun reformlardır' diyorlar, *bugünden* yığınların bilincini bulandırıyorlar, onlara liberal ütopyalar anlatıyorlar (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.18, s.383-384).

Evet, İzmir ayaklanmasını ve "olanaklı devrimci patlamaları" gerçekleştiren işçiler bize, bizim Partimize soruyorlar ve soracaklar. Bizim ukala, aydın bozuntusu menşeviklerimiz devrimden hiç

sözetmiyorlar. Yuvarlak yanıtlarla sorudan yan çizerler. Bunların "Marksistliği", "devrimciliği" işte bu kadardır.

Oportünistler devrim hedefini geri çekmeyi reformist taktikleri haklı çıkarabilmek için Lenin'i akılalmaz bir biçimde çarpıtıyorlar. *Savaş Yolu*, Lenin'in Komintern'e ilişkin bir yazısından "alındı" vermiş, ama ne cildini, ne sayfa numarasını, ne de alıntının tümünü vermemiş. Bir alıntının kaynağını göstermemek, yapanın oportünistliğini gösterir, çünkü birisinin o alıntıyı bulup yapılanı çarpıtmayı açığa çıkartacağından korkuyor demektir.

Nitekim biz alıntıyı bulduk. Ve bir değil, birkaç çarpıtma gördük. Önce alıntının tümünü verelim.

"Avrupa'da patlayıcı maddenin bolluğuna bakarak, kısa bir süre içinde devrimci patlamalar yine de olanaklıdır. Olağanüstü durumlarda, işçi sınıfının kolay bir zaferi de olanaklıdır. Ama şu anda Komünist Enternasyonal'in taktiklerini bu olanağa dayandırmak saçma olur. Propaganda döneminin bittiğini, eylem döneminin başladığını yazmak ve düşünmek saçma ve zararludur. (abc)

"Komünist Enternasyonal'in taktiği en başta eski sendikalar içindeki işçiler olmak üzere işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için yürütülecek ardıcıl ve düzenli bir çalışmaya dayanmalıdır. O zaman olayların gidişi ne olursa olsun, kazanacağımız kesindir. Olayların olağanüstü iyi bir gidişi sonucunda kısa ömürlü bir 'kazanma'ya gelince, onu her enayi yapabilir" (Lenin, c.42, s.320-321).

Alıntı çizdiğimiz yerlerden de görüleceği gibi Lenin'in burada taktiklerin dayandırılmaması gerektiğini söylediği "olanak", "devrimci patlamalar olanağı" değil, işçi sınıfının kolay bir zafer kazanma olanağıdır. Devrim yapma olanağıdır.

Onun için bir sonraki cümlede (*Savaş Yolu* bunu "atlamış") propaganda dönemi bitmedi, eylem dönemi başlamadı diyor. Ama devrimci durum hala propaganda dönemidir. Lenin'in burada söylediği, devrimin propagandasından, devrimin kendisine geçmek için erken olduğudur. Taktiklerimizi devrimin başladığı varsayımına dayandıramayız diyor. Devrimci propaganda gereğini reddetmiyor, tam tersine bu propagandanın işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için daha da önem kazandığını söylüyor. Oysa bizim menşevikler, hem bu alıntıyı veriyorlar, hem devrimci durum yoktur diyorlar, hem de devrimci değil reformist propaganda önefıyorlar! Bu artık "tahrifat" da değil, düpedüz "tahribat"tır!

Görüldüğü gibi oportünistlerin yürüttüğü mantık bu alıntıdan çıkmaz. Ashında Lenin'in hiçbir yazısından çıkmaz.

İşçi sınıfının çoğunluğunu kazanma sorunu devrim için gerekli bir koşuldur. Her hangi bir taktikten, "bütün ülkeler için ve her

koşulda geçerlidir" diye söz edilmez. Ama işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma sorunu böyle değildir. Burada taktikler, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için sözkonusu olabilir. Sınıf savaşının izlediği süreç içerisinde komünistlerin ne dediğini işçi sınıfına anlatabilmek (yalnızca işçi sınıfına değil tüm halka) ve onları komünizmden yana kazanabilmek için taktiklerin doğru seçilmesi gerekir.

Bu anlamda ele alındığında, bütün Türkiye'de sınıf bilinçli proletaryanın partisi için geçerli taktik ise, sözü edilen "devrimci patlamalar" içinde devrimci ajitasyon-propaganda çalışmasıyla göstereceğimiz olağanüstü bir çabayla,

"Lenin, sosyalizme politik demokrasi için savaşmaktan başka bir yolla gitmek isteyen sol aşırımlık yanlılarını her zaman suçlamıştır. Günümüzde barışı, ulusal bağımsızlığı ve demokratik kazanımları savunmak için verilen savaşım olmadan ne işçi sınıfının ve proleter olmayan halk yığınlarının çoğunluğunu kazanmak ne de toplumu devrimci yoldan dönüştürmek için, dolaysız erk savaşına geçmek olanaklıdır" (agy, paragraf: 4)

Bu demokratik istemler için savaşım karşı değiliz. Fakat asıl şey bunların nasıl, hangi yöntemlerle kazanılacağıdır, bunların temel olana, devrime bağlanması-

işçi sınıfını ve tüm halkı komünizme kazanmak ve bu eylemleri sürekli daha üst bir aşamaya yükseltmek işçi sınıfının devrime gitmesini sağlamaktır.

Ama oportünistler "Barış Yolu"cuları, bu yanlıştır, "anti-demokratik zorbalık rejimine, gerici askersel diktatörlük tehlikesine karşı savaşın görevlerini" atlamaktir diyorlar. Devrimci propaganda yürütmeyiz çünkü işçi sınıfının çoğunluğu kazanılmamıştır, diyerek herşeyi tepetaklak ediyorlar. Varılmak istenen amaç için izlenecek taktiklerle, amacı birbirine karşıtıyorlar. Ve buradan kalkarak da, devrimci patlamaların devrime doğru yükselmesi için proletaryaya yardım etmeyi "bir tür saldırı taktiğine dayanan teori icat etmek", "devrime gidiyoruz" türünden "içi kof serüveni belgiler" atmaktir diyorlar (agy, paragraf:4)

"İşçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak" için yazı şunu öneri-

ama buna (devrim hedefine—İ.S.) bağımlı kılarak, bununla eşgüdüm sağlayarak koy. (...) Parça için savaşımla başlamış olmasına karşın ana şey için savaşımın birdenbire parlayabileceğini aklından çıkarması. Bence, sorunun tek doğru kavranışı budur" (Lenin, c.35, s.267-278).

Yazıda sıralanan görevlerin ("politik ve sendikal eylem birliğini gerçekleştirmek, emekçilerin yaşam tehlikesini iyileştirmek için ve eşikte duran askersel gerici diktatörlüğe geçit vermemek, faşizm tehlikesini gidermek için, ABD'yle imzalanan kölelik anlaşmasını engellemek için," vs.) bütün yazı boyunca bir-kere bile sözde de olsa devrimle bağlanması gereğine değinilmeyişinin varacağı yer, burjuva kuyrukçuluğu, reformizmdir.

Son olarak bu yazının bütün söylemek istediğinin bilinç altını veren bir örnek görelim. Diyorlar ki "Yığınlar gitmek" belgisi şimdi her zamandan daha büyük önem taşıyor. İşçi sınıfının emekçi yığınların kendi öz gereksinmelerine ekonomik, sosyal, politik istemlerine dikkatleri çevirmek, goşist çığırtkanlığın ve her tür sekterliğin izlerini silip atmak gerekiyor" (agy, paragraf 6).

Bizim buna söyleyeceğimiz hiçbirşey yok, Lenin yanıtını sanki bizim için yazmış. Daha önce söylediklerimizi de aklıda tutarak okuyalım:

"İşçiler kapitalistlerle ya da hükümetle tekil savaşlarda her gerilemeye uğrayışlarında kötümserliğe kapılan pekçok Sosyal-Demokratımız (komünistimiz—İ.S.) vardır.Yığınlar üzerindeki etkinliğimizin yetersiz düzeyine bakarak işçi sınıfı hareketinin büyük ve yüce hedeflerini elinin tersiyle itenler vardır.

"Biz neyiz, kim oluyoruz ki, böyle şeyler uğruna çabalyoruz? diyorlar... Geçen 1 Mayıs'da Sosyal-Demokratların (komünistlerin—İ.S.) uğradıkları gerilemeler bu havayı yoğunlaştırdı. Doğal olarak, Menşevikler, yani yeni-İskracılar, geçici devrimci hükümetten, devrimci-demokratik diktatörlükten, v.s. sözdenlere (yani Bolşeviklere — İ.S.) nisbet yapar-casına, yanıt getirircesine özel bir yığınlar gitmek sloganını tekrar yükseltmek için bu açığa sarıldılar.

(...)

"Yığınlar üzerindeki etkinliğimizi yoğunlaştırmak ve genişletmek her zaman gereklidir. Her zaferden sonra olduğu gibi, her yenilgiden sonra da, siyasal durgunluk dönemlerinde olduğu gibi devrimin en fırtınalı dönemlerinde de bu çalışma gereklidir. Ancak, gerekli olduğu içindir ki, demogojye düşmek ve ileri, tek gerçek devrimci sınıfın hedeflerini sulandırmak tehlikesini göze almak istemiyorsak, bu çalışmaya verilen ağırlığı özel bir slogana çevirmek, ya da üzerinde herhangi bir özel eğilim kurmak yanlış olur (Lenin, c.8, s.452-454).

Savaşarak örgütleneceğiz

Muzaffer Yenilmez, Ankara

Devrimci durumun giderek olgunlaştığı, işçi hareketinin yayıldığı ve militanlaştığı, kendiliğinden çıkışların yükseldiği bu ortamda, devrime gidebilmek için, varolan nesnel koşullara güçlü bir öznel ögeyi eklemek gereği öne çıkıyor. Böyle bir dönemde temel sorun, ülkenin nesnel ortamını Leninci bir yaklaşımla çözümleyip, günün görevlerini üstlenen, yığınları toparlayıp önderlik edecek, doğru taktik ve devrimci belgilerle yığınları devrim hedefine dolu dizgin götürecektir örgütü, partiyi yaratma, güçlendirme sorunudur.

Devrimci durumun etkisi her fabrikayı, işletmeyi, işçi mahallesini, okulu burjuvazi için yangın yerine çeviriyor. Tarişte işçiler işten çıkarılmak istendi, İzmir ayaklanması patladı. Tarsus'taki bir trafik kazasından halk ayaklandı, barikata çıktı. Doğal olarak, küçük burjuva akımlar bu eylemleri doğru değerlendiremediler, yaygınlaştırmadılar, boğdular. Bu ayrı konu. Ama saydıklarımız nesnel gelişmelerdir. Daha önce de fabrikalardan haksız yere işçi çıkarılıyordu, trafik kazası oluyordu. Neden o zaman barikatlara çıkılmıyordu? Bütün bunlar devrimci durumun etkisidir, yansımasıdır. Bu kendiliğinden çıkışların sonuçsuz kalması ise nesnel ortamın yakıcı olarak öznel ögeyi Parti'yi aradığının göstergesidir.

İşçi hareketi militanlaşırken liberal burjuvazi ve oportünizm, proletaryayı çeşitli manevralarla, nesnel olarak faşizmin kucağına itiyorlar.

Bir yandan burjuvazinin açık, doğrudan saldırıları, liberal burjuvazinin yığınları afyonlama ve sahte umutlar yayma siyaseti, oportünizmin yığınlığı, teslimiyetçiliği körüklemeleri, "sol"cu, küçük burjuva gurupların yığınlardan kopuk, hazırlıksız, serivenci çıkışları faşizm tehlikesini iyice kapıya getiriyor. Öte yandan, ekonomik çöküntü, bunalımların çelişkilerin derinleşip keskinleşmesi, proletaryanın militan çıkışlarında artış, İzmir ayaklanması ve Tarsus olayları gibi patlamaların ezilen yığınları savaşına itip savaşım içinde eğitmesi, ülkemizin daha büyük patlamalara gebe olduğunun göstergesidir.

Eğer yığınların sempatisini ve güvenini kazanmış, devrimci belgelerini benimseyip onları bu doğrultuda hareket geçirebilecek Leninci bir TKP'yi yaratıp güçlendirirsek devrim hiç de hayal değildir.

Geliyoruz can alıcı noktaya. Leninci TKP'yi güçlendirmek.

Evet, ama nasıl?

Herşeyden önce yığınlardan korkmamalı, ürkmemeli, devrimciliklerinden kuşku duymamalıyız. Yığınlara güvenmeliyiz diyoruz. Bu, boş bir laf değildir. Bunu hayata geçirmeliyiz. Ezilen yığınlar, proletaryanın savaşımının bilinç ve sorumluluğunu aşılmalı onları hızla ve yepyeni biçimlerde örgütlemeliyiz. Lenin'den yapacağımız bir alıntı bizim de önümüzde bir görevi aydınlatıyor. Lenin 1905'te şöyle diyor.

"Yeni örgütler kurmakta cesur bir girişkenlik göstermezsek, öncü rolümüze ilişkin tüm iddialarımız temelsizdir, bunlardan vazgeçmek zorunda kalırız. Komitelerin, gurupların, topluluk ve hücrelerin erişilmiş sınır, biçim ve kılplarına çaresizce takılıp kalırsak, yalnız kendi yeteneksizliğimizi göstermiş oluruz. Bugün her yerde, bizim yardımımız olmaksızın, belli bir programı ya da hedefleri olmayan, salt olayların etkisiyle kurulan binlerce gurup ortaya çıkıyor. Sosyal-Demokratlar (komünistler - İ.S.) olanca fazla sayıda bu guruplarla doğrudan ilişki kurmayı ve bu ilişkileri güçlendirmeyi, onlara yardım etmeyi, kendi bilgi ve deneyimlerini aktarmayı, devrimci inisiyatifleriyle onları harekete geçirmeyi kendilerine görev bilmelidir. Yeminli bir biçimde Sosyal-demokrat (komünist-İ.S.) olmayanlar dışındaki gurupların tümü ya doğrudan Parti'ye girsin ya da Parti'ye bağlansın. İkinci durumda, bizim programımızı benimsemeleri ya da bizimle örgütsel ilişkiye girmelerini zorunlu koşmamız gerekmez. Onların direniş psikolojisi ve uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasiye (komünist-İ.S.) olan sempatisi yeterlidir. Yeter ki Sosyal-Demokratlar (komünistler-İ.S.) bu guruplar arasında etkin bir biçimde çalışsın, çünkü bugün olayların etkisi altında sempatanız olan bu guruplar önce demokratik yardımcılara, sonra Sosyal-Demokrat (komünist-İ.S.) işçi sınıfı partisinden inançlı üyelerine dönüşeceklerdir" (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce Basım. c.8, s.219-220; *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.30).

İçinde bulunduğumuz durumda, Lenin'in bu yazısında sözettiği çevresel (periferal) örgütlenmelerin alabildiğine önünü açmak, bizim de en temel görevimizdir.

Devrimci durum var. Yığınlar ve koşullar savaşım istiyor. Düzene karşı devrimci çok. Potansiyel alabildiğine. Girişkenlik alabildiğine. Herşey bize, komünistlere, komünistlerin görevlerini yerine getirmelerine bakıyor. Beklemek durmak cinayettir, proletaryaya en büyük ihanettir.

Türk-İş'deki CIA işbirlikçilerini açıklıyoruz!

Amerika'da yayımlanan ilerici bir dergi olan Counter Spy (Kontr-Casus) Bahar 1980 sayısında CIA'nın Türkiye'deki sendikal operasyonlarını konu alan bir yazı yayımladı. John Kelly imzasıyla çıkan bu yazının çevirisini aşağıda sunuyoruz. Ajanların daha iyi tanınması için, yazıda geçen yabancı isimleri İngilizce yazılışlarıyla veriyoruz.

CIA ve Türkiye işçi hareketi

Asya-Amerika Hür Çalışma Enstitüsü (AAFLİ) George Meany'nin ABD'nin Vietnam'da yürüttüğü savaşa desteğinin somut bir ifadesi olarak kuruldu. AAFLİ, ilk bölgesel bürosunu Saygon'da açtı. O andan itibaren, o zamanların Vietnam Sendikalar Konfederasyonu (CVT) başkanı, CIA ajanı Tran Kuok Buu'nun eline, AAFLİ paraları akmaya başladı. Dolayısıyla "Buu ve CVT, Thieu rejiminin ve Amerikan hükümetinin sendikal görevlileriydi. Ve CVT'nin amacı işçi grevlerini ve direnişlerini kırmaktı".(1)

AAFLİ, AFL-CIO (Amerikan Sendikalar Federasyonu)'ya bağlı Amerikan Hür Çalışma Gelişimi Enstitüsü (AIFLD)'nin bir yan kuruluşudur. Eski CIA subayı Philip Agee AIFLD için "AİD (Amerikan Gelişme Enstitüsü) parasıyla beslenen bir CIA güdümlü sendika merkezi" diyor.(2) AAFLİ başkanlığını uzun yıllar "CIA'nın uluslararası işçi operasyonlarında önde gelen ajanı/İşbirlikçisi" George Meany yaptı.(3) Meany'nin yerine geçen, AAFLİ'nin bugünkü başkanı, geçenlerde Angola'daki UNITA örgütünün temsilcisi CIA ajanı Jonas Savimbi'yi evinde ağırlayan Lane Kirkland'dır. AAFLİ'nin kuruluşundan buyana genel müdürlüğünü ise, eski görevi "İnter-Amerikan Bölgesel Çalışma Örgütü (ORIT)'i yönlendirmekle görevli başlıca CIA ajanı" olan Morris Paladino yapıyor.(4)

CIA'ya bağlı çalışan AIFLD'den son yıllarda AAFLİ'ye bir personel akımı oldu. Bu transferler arasında şu isimler de bulunuyor: Isaac Barnes, Joseph Bermudez, Emanuel Boggs ("Siska" lakabı ile tanınır), Emilio Garza ["CIA'nın sendikal operasyonlar ajanı"(5)], Jack E. Goodwyn ["CIA kontrath ajanı"(6)], Kenneth P. Hutchin-

son (eski CIA/AIFLD Front Royal Institute müdürü), Thomas Miller, Richard Oulahan, Valentino B. Suazo ve Robert D. Wholey.

AAFLİ'nin Türkiye'deki ilk Ülke Program Müdürü, Agee'nin "muhtemelen yüksek rütbeli bir CIA görevlisi" olarak tanımladığı eski ABD İçişleri Bakanlığı çalışma müşaviri Emanuel Boggs'du.(7) Boggs, daha önce AIFLD'ye bağlı CIA-güdümlü Front Royal Institute'un müdürlüğünde bulunmuş ve AIFLD'nin CIA ile yakın işbirliği yaptığı Şili'de de görev yapmıştı.

Boggs dan sonra AIFLD Türkiye müdürlüğüne Tom Miller geçti. Miller daha önce Güney Vietnam'da CVT ve başındaki Tran Kuok Buu ile çalışmıştı.(8) Vietnam'dan sonra Miller, işçi haklarının tamamen kısıtlandığı AAFLİ ile işbirliği yapan sahte sendikaların Kore gizli servisi ajanları ile dolup taşıdığı Güney Kore'de görev yaptı.

AAFLİ, Türkiye'de resmi operasyonlarına 1972 başlarında Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ) ve ona bağlı sendikalardan 44 sendika "lideri"nin katıldığı bir seminerden sonra başladı.(10) Bu seminerden sonra AAFLİ bir dizi konferans ve eğitim programı düzenledi. Başlangıçta AAFLİ ekonomi uzmanı David Kaplan'ın yönettiği bu seminerlerde şu konular işleniyordu: "sözleşme etüdleri; iş etüdleri; iş saptaması; iş tanımlamalarının yazılışı; iş değerlendirme ve zamanlama etüdleri; işkoluna ve bölgelere göre ücret karşılaştırmaları; asgari ücret kavramı; bir firmanın mali raporunun nasıl okunacağı; üretkenlik ve üretim; kamu iktidarı teşekküllerinde muhasebe işlemleri".(11)

Kapitalist ekonomi uzmanlarının verdiği AAFLİ eğitimlerinde tabandaki işçileri ilgilendiren bir şeyin olmayışı, şaşırtıcı olmasa da anlamlıdır. Sendikal örgütlenme, grev örgütlenmesi, haklı bir ücretin nasıl elde edileceği, hastalık izni, fazla mesai ücreti, sağlık yardımları, işsizlik yardımları, çocuk bakımı, iş kazalarından korunma ve sağlığa uygun çalışma koşulları konularında eğitim yapılmamaktadır. Hele, bir şirketin sermayesinin ve kârlarının işçi ücretleri ve ödenekleriyle uyusuzluğunu anlamak için şirket hesaplarının nasıl araştırılacağı konusunda hiç eğitim yoktur.

AAFLİ'nin Türkiye'deki başlıca işbirlikçisi Türk-İş'tir. Ancak bu çalışması tabandaki sendikalaşık işçilerle değil, tepedeki liderlerdir. ABD'de de, Meany ve Kirkland gibi AFL-CIO liderleri sendikaları diktatörce yönetmişler ve hiçbir zaman tabandaki üyeler tarafından seçilmemişlerdir. AFL-CIO yönetimi, Türkiye'de de AAFLİ aracılığıyla elitist, tabandaki işçiden daha ayrıcalıklı bir işçi aristokrasisi yaratmaya ve korumaya çalışmıştır. Doğal olarak, bu elitist azınlığı kullanmak, bunlar yoluyla sendikaları tekellerin ve ABD dış siyasetinin çıkarları doğrultusunda yönlendirmek daha kolay olmuştur.

ABD'de bile olduğu gibi sendika üyelerinin ezici çoğunluğunun, AAFLİ'nin entrikalarından ve çeşitli sendika liderleriyle kafakol ilişkilerinden haberi bile olmadığını tekrar vurgulamak gerekir. Bu nedenle, aşağıdaki sergilemenin amacı TÜRK-İŞ'e karacalmak değil, TÜRK-İŞ üyelerini CIA'nın ve ABD şirketlerinin bir kota olan AAFLİ'nin kimlere yanaştığı ve kimlere kur yaptığı konusunda uyarmaktır. Bu bilgiler tabandaki sendikacı işçiler için canalıcı öneme sahiptir, çünkü AAFLİ ve CIA etkinliği ya da güdümü altında, kendi sendikaları, sömürülmelerini ve işçilerin em temel haklarının kısıtlanmasını kolaylaştırmak için çalışmaktadır.

Yukarda belirtildiği gibi, AAFLİ Türkiye'de resmi operasyonlarına, 23-27 Mayıs 1972'de İzmir'de yapılan bir konferansla başladı. Bu konferansı yöneten CIA işbirlikçisi Morris Paladino AAFLİ'yi anlatırken "Enstitü'nün Filipinlerdeki araştırma projesini özellikle vurguladı".(13) Ne var ki, Filipin sendikacılarının 1970'de AAFLİ'nin Filipinlerde CIA ile işbirliğini açığa çıkardıklarından hiç söz etmedi.

1972 konferansından önce de Paladino Türkiye'ye gelmişti. Bu gezisi konusunda Paladino şunları söylüyor:

"Terörist eylemlerin olduğu ve sıkıyönetim ilan edildiği sıralarda Ankara'daydım. Türk-İş'in belli başlı yöneticileriyle hergün ilişki-deydim".(15)

Ne Paladino, ne de AAFLİ, sıkıyönetimin ilanına karşı çıkmadı-

lar. AAFLİ, kendi operasyonlarına ters düşmediği sürece hiçbir zaman sıkıyönetimlere karşı çıkmamıştır. Tam tersine, Güney Kore'de olduğu gibi, sıkıyönetim koşullarında AAFLİ operasyonları çoğu kez gelişme göstermiştir. Bu olgu AAFLİ'nin bir işçi örgütü olduğu iddiasındaki ikiyüzlülüğü sergiliyor, çünkü sıkıyönetim altında işçi haklarından sözedilmez, grevler kural olarak yasaklanır. Bu koşullarda AAFLİ'nin sendikal çalışmalarını geliştirmesi iğrenç bir aldatmacadır. (...)

Ayrıca belirtmek gerekir ki tapkı CIA ve baskıcı hükümetler gibi, Paladino da Türkiye'de her türlü muhalefet hareketini, bu arada işçi direnişlerini de "terörist eylemler" olarak nitelmiştir.

Agee'nin kitabında CIA ajanı olarak açıklanmasına karşın Paladino daha sonra 12-18 Nisan, 1976'da yapılan Türk-İş'in 10. Genel Kurulu'na konuk konuşmacı olarak katıldı. (16)

Daha sonra AAFLİ, Türk-İş başkanı Halil Tunç'u "Paladino ve George Meany ile kişisel olarak görüşürmek için "Amerika'ya getirtti.(17) Aynı yıl (1977) Tarım-İşçileri Sendikası'nın o zamanki başkanı Binali Jagison ile Genel-İş Sendikası'nın o zamanki başkanı Fuat Alan, AFL-CIO'nun 12. iki yıllık Kongresi'ne katılmak üzere Los Angeles'e getirildi. (8-13 Aralık). Orada Paladino ile de görüştiler.(18) 1977'de AAFLİ'nin Amerika'daki merkezini ziyaret edenler arasında TÜRK-METAL sendikasının şu görevlileri bulunuyordu: Ergül Özşahiner, Muammer Gür, İ.Hakkı Süren, Ali Tatarer, Fevzi Korkmaz, Abdurrahman Ünlü. Bu arada Türk-İş'in o zamanlarki Uluslararası İlişkiler Dairesi Başkanı Metin Ogan da ziyaretçilerdendi.(19)

23-27 Mayıs 1972 konferansında Paladino dışında bir AAFLİ temsilcisi daha, David Kaplan vardı. Kaplan'a o zamanlar İstanbul Üniversitesi'nde profesörlük yapan Dr. Toker Dereli yardım ediyordu. Konferansa şu Türk-İş görevlileri katılmışlardı: Seyfi Demirsoy (başkan); Halil Tunç (genel sekreter); Kaya Özdemir (eğitim sekreteri) ve Ferit Azkara (eğitim başkanı).(21)

Mayıs konferansının ardından, Emanuel Boggs'un çabalarıyla Türkiye'de bir AAFLİ/Türk-İş araştırma ve bilgi toplama merkezi kuruldu.(21) Bu merkez in toplu sözleşme taslaklarını incelemek ve toplamak açısından yarar olabileceği düşünülebilir. Ancak Boggs'un daha önce çalıştığı Şili'de de AİFLD ile Şili'li işbirlikçileri sendikacı işçiler hakkında masum görünen bilgiler toplamışlardı ve bu bilgiler Allende devrildikten sonra binlerce işçiye karşı misilleme, hatta işçilerin idamı için DINA (Şili Gizli İstihbarat Servisi-İ.S.) tarafından kullanılmıştı. Bu yüzden Türkiye'li işçiler AAFLİ/Türk-İş merkezinden gelen anketlere

karşı son derece uyanık olmalıdır.(23)

20 Ağustos 1975'de AAFLİ, Türk-İş'le ortaklaşa Ankara Bölgesel Tüketim Kooperatifi Federasyonu'nu (TUKOBİRLİK) oluşturdu.(24) TUKOBİRLİK'in kuruluşunun açıklandığı basın toplantısını şu kişiler düzenlemişti: Sadık Şide (Türk-İş); Hüseyin Polat (AAFLİ Kooperatif uzmanı); Ethem Ezgü (Türk-İş); Turan Albayrak (Ankara Kooperatifi Federasyonu); İbrahim Çapan (Koop-İş); Cafer Yalınz (Ankara Kooperatif Federasyonu). AAFLİ'nin kurdurduğu örgütler özellikle incelenmeye değerdir. Tarım alanında, AAFLİ'nin Tarım-İş sendikası görevlileriyle de yakın işbirliği olmuştur.(25)

TUKOBİRLİK'in kuruluşundan sonra AAFLİ'den Tom Miller ve Frank Anastasio, TUKOBİRLİK başkanı Hüseyin Ekşi ve İzmir Karayolu işçileri sendikasıdan Mustafa Kundakçı ile birlikte İzmir Bölgesel Kooperatif Federasyonu'nun kurulması için çalıştı.(26) (Kundakçı daha sonra Çimse-İş üyeleri için İzmir'de bir Türk-İş/AAFLİ eğitim programı düzenledi).(27)

Yine 1975'de, "Türk-İş ile yakın işbirliğini sürdüren" AAFLİ, 4 Türk-İş sendikacısı için Amerika'ya bir eğitim gezisi düzenledi. Hüseyin Elbek (Türk-İş), Yalçın Gülpınar (Tarım-İş), Emre Kocaoglu (Teksif), İbrahim Uluç (Tek-Gıda-İş).(28) Wisconsin Üniversitesi İşçi Okulu'nda ve Washington'daki AFL-CIO Sendikal Eğitim Merkezi'nde programlara katıldılar.

1979

1979 yılında Ankara'da toplanan Türk-İş Genel Kurulu'na Morris Paladino ve AFL-CIO'nun başkan yardımcısı John O'Donnell ile birlikte 20 yabancı sendikacı katıldı.(29) Kongre'de Tek Gıda-İş sendikasının başkanı ve kurucusu İbrahim Denizcier Halil Tunç'un yerine başkan oldu.(30) Denizcier'in AAFLİ ile, ve özellikle AAFLİ temsilcisi Maida Kemp ile ilişkisi vardır.(31) Kongre'de Sadık Şide (Genel Sekreter), Ömer Ergün (Mali Sekreter) ile Kaya Özdemir (Eğitim Sekreteri) yeniden seçildiler.(32) Daha önce gördüğümüz gibi Sadık Şide 1975'den bu yana, Özdemir ise 1972'den bu yana AAFLİ ile ilişkiindedir. Özdemir, Türk-İş Araştırma ve Uluslararası İlişkiler Dairesi Başkanı Şener Taycı ile birlikte AFL-CIO'nun 1975'te San Francisco'da yapılan kongresine katılmıştı.(33) Özdemir aynı zamanda 1978'de Samsun'da düzenlenen AAFLİ/Türk-İş Sendikal Eğitimciler Konferansı'nda yıldız konuşmacılardan biriydi. Bu konferansı AAFLİ Eğitim Başkanı William Lanxner yönetmişti. (34) Ömer Ergün'un ise Emanuel Boggs ile birlikte TUKOBİRLİK'in kurulması için çalıştığı 1975 yılından bu yana AAFLİ ile ilişkisi

vardır.(35)

Yukarıda yaptığımız sergileme adı geçen Türk-İş görevlilerinden herhangi birinin CIA ajanı olduğu söylemiyor. Söylediğimiz şudur: Bu kişiler CIA ile işbirliği içinde kapitalizmi savunan bir örgüt olan AAFLİ ile birlikte çalışıyorlar. Türkiye'de tüm işçi haklarının tekeli kapitalizm ve CIA tarafından ortadan kaldırılmı tehlikesinin arttığı bir dönemde, Türkiyeli işçilerin AAFLİ'nin ne olduğunu, AAFLİ'nin Türkiyeli ajanlarının kimler olduğunu bilmesi canalıcı öneme sahiptir. Bu yazının amacı budur.

Kaynaklar

Not: Aşağıdaki kaynakların tümü İngilizce basımlarındandır-İ.S.)

- 1) Don Thomson and Rodney Larson, *Where were you, brother? War on Want*, London, 1978
- 2) Philip Agee, *Inside the Company: CIA Diary*, Penguin Books, Harmondsworth, Middlesex, England, 1975
- 3) a.g.y.
- 4) a.g.y.
- 5) a.g.y.
- 6) a.g.y.
- 7) a.g.y.
- 8) AAFLI News, Oct., 1976, p.3 (available from: Suite 401, 1125 15th St. NW, Washington, DC 20005)
- 9) a.g.y.
- 10) AAFLI News, Nov.-Dec., 1972, p.3
- 11) a.g.y.
- 12) AAFLI News, July, 1972, pp.2-3
- 13) a.g.y.
- 14) William Pomeroy, *An American Made Tragedy*, International Publishers, New York, 1974.
- 15) AAFLI News, June-July, 1971, p.4.
- 16) AAFLI News, May-June, 1976 p. 3
- 17) AAFLI News, Nov., 1977-Jan., 1978, p.5
- 18) AAFLI News, August-Sept., 1977, p.4
- 19) a.g.y.
- 20) AAFLI News, July, 1972, pp.2-3
- 21) a.g.y.
- 22) AAFLI News, Dec., 1973, p.2
- 23) Fred Hirsch and Richard Fletcher, *The CIA and the Labour Movement*, Spokesman Books, Nottingham, England, 1977
- 24) AAFLI News, Oct., 1975, p.2
- 25) AAFLI News, August, 1979, p.2.
- 26) AAFLI News, March, 1979, p.1
- 27) AAFLI News, Dec., 1978-Jan, 1979, p.4
- 28) AAFLI News, May-June, 1975, pp.5-6
- 29) AAFLI News, May, 1979, p.2
- 30) a.g.y.
- 31) AAFLI News, May, 1978, p.1
- 32) AAFLI News, May, 1979, p.2
- 33) AAFLI News, Oct., 1975, p.4
- 34) AAFLI News, Feb., 1978, p.3
- 35) AAFLI News, May-June, 1975, p.5

Oportünistlerin Mannheim saldırısı geri tepti

10 Mayıs'da Federal Almanya'nın Mannheim kentinde "Faşizme Karşı Utkunun 35. Yılı Kutlama" mitingi yapıldı. FİDEF'in başına çöreklenmiş menşevikler 1 Mayıs'ın kuyruk acısıyla mitinge *İşçinin Sesi* flaması altında katılan Lenincilere saldırdılar.

Geçen sayımızda açıklandığı gibi, oportünistler Mannheim kentindeki 1 Mayıs yürüyüşüne tüm çevre şehirlerden toparladıkları, yakalarında yalnızca FİDEF rozeti taşıyan 50-60 kişilik küçük bir gurupla katılmışlardı. Mannheim İşçi Birliği (MİB) olarak yürüyüşe katılan *İşçinin Sesi* militanlarının sayısal üstünlüğü, disiplini ve coşkusu oportünistleri deliye çevirmişti. Yürüyüş sonrasında Federal Almanya Sendikalar Birliği'nin (DBG) düzenlediği toplantıda *İşçinin Sesi*'nin bir yayın masası açması, kendilerinin ise son anda akıllarına gelen aynı yöndeki istemlerinin reddedilmesi sonucu oportünistler bu eylemi terketmişlerdi. 1 Mayıs'ın kendileri için hüsrarla sona ermesinden sonra menşevikler can haviyle 10 Mayıs mitingi için Almanya'nın tüm şehirlerinden toparladıkları topu topu 300 kişilik bir gurupla tekrar Mannheim'a geldiler. Bu kez bir iki flama da getirmişleri: "TKP'ye özgürlük", "Faşizme geçit yok", "UDC'de birleş". Leninciler ise yalnız Mannheim'daki güçleri ve İngiltere'den konuk olarak gelen az sayıda yoldaşla birlikte 100 kişilik, yığınsal bir gurup oluşturmuyordu. Leninciler en önde *İşçinin Sesi* flaması, onun arkasında *İşçinin Sesi* ambleminin olduğu pano ve "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Yaşasın dünya devrimci merkezli Sovyetler Birliği!", "Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!", "Yaşasın Proletarya enternasyonalizmi!", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!", "Uluyan köpekleri susturacağız!" yazılı flamalarıyla yürüyüş kolundaki yerlerini aldılar. Yürüyüş boyunca sloganların bir an bile ardi kesilmedi. "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Devrimci silahımız *İşçinin Sesi*!", "İşçiler silahlarının, devrime hazırlanın!", "Yaşasın Leninci TKP!", "Kahrolsun sömürgecilik!", "Kahrolsun tekelci kapitalizm!", "Döktükleri kanda boğulacaklar!", "Uluyan köpekleri susturacağız!" belgileriyle Leninciler yürüyüşün en canlı ve en disiplinli gurubuydu. Yol kenarlarına sıralanmış halka yoğun bir biçimde *İşçinin Sesi* ve *Turkey Today* satıldı. Bu arada oportünistlerin gurubunda gözlenen büyük bir suskunluk ve dağılıklıkta. Ne *İşçinin Sesi* aldılar ne de *Atılım*'ı almak isteyen arkadaşlarımız *Atılım* satılar. Böylece ideolojiye olan düşmanlıklarını bir kez daha sergilediler.

Yürüyüş sırasında çevredeki Türkiyeliler için çok sayıda gazete satıldı, yürüyüşe Leninciler safında katılanlar oldu. Yürüyüş bit-

tikten sonra şehrin büyük bir alanında miting yapıldı.

İşte bu sırada oportünistler *İşçinin Sesi* satışını engellemek isteyerek Lenincilere saldırdılar. Saldırıya hazırlıklı geldikleri kullandıkları sopa, cop ve gaz tabancalarından belliydi. Bir kadın yoldaşımızı yumruklayacak kadar gözü dönen oportünistler kadın-erkek tüm Lenincilerin kavgaya dalması karşısında şaşkına döndüler. Sayısal üstünlüklerine karşın saldırının geri teptiğini gören menşevik yöneticiler, bu kez megafonlarla mitinge faşistlerin saldırdığı yolunda anonslar yaparak Alman ilericilerini Lenincilerin üzerine kıskırtmaya kalktılar. Ancak bu iğrenç provokasyon kısa zamanda açığa çıktı. Mitingi düzenleyen Alman yöneticiler Lenincilerle dayanışmalarını gösterdiler.

Kavganın sonunda menşeviklerden 16, Lenincilerden 4 yaralı tedavi için hastahaneye gönderildi.

Bu arada *TKP'nin Sesi* radyosu hafta içinde iki kez verdiği habere olayı daha da çarpıttı. "İngiltere'den gelen küçük bir gurubun mitinge saldırdığını, Alman ilericileri tarafından alandan kovulduklarını" iddia etti. Ancak gerçekleri gözleyerek yalan söyleyerek hiçbir yere varılmayacağını görmüyorlar. Leninci ideoloji Almanya'da hızla kök salıyor, hergün güçleniyor.

Biz Mannheim'daki *İşçinin Sesi* militanları olarak bu eylemden alınımızın akıyla, oportünizme karşı kinimiz daha da bilenenek çıktık.

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Mannheim mitingine katılan bir Leninci

BASIN BİLDİRİSİ:

Anti-faşist mitingdeki saldırının içyüzü

Alman faşizminin yenilgisinin 35. yıldönümünü kutlamak için 10 Mayıs'da Mannheim'da binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş ve miting yapıldı. Yürüyüşe çok sayıda yabancı, bu arada Türkiyeliler de katıldılar. Derneğimiz Mannheim İşçiler Birliği insanlığın başbelası faşizme karşı yapılan bu yürüyüşe güçlü bir biçimde katılmak için yoğun bir çalışma yaptı. Yürüyüşe 100'den fazla kişiyle katıldık. FİDEF'in oportünist yöneticileri tarafından kıskırtılanlar, miting alanında *İşçinin Sesi* satan üyelerimize saldırdılar. Yürüyüşün anlamına ters düşen bir kavgaya neden oldular. Önce gazete satan bir bayan arkadaşını engellemek istediler, sökmeyince sopalarla saldırdılar. Olaya müdahale etmek zorunda kalan üyelerimize gaz tabancalarıyla, sopalarla saldırdılar. Demokrasi sözcüğünü ağızlarından düşürmeyen FİDEF'li oportünist yöneticiler mitingün düzenini bozmak için adeta ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Faşizmi lanetlemek ve savaş tehlikesine karşı biraraya toplanan binlerce kişiyi kendi gurupçu çıkarları için hiçe saydılar. Başlattıkları kavgaya Almanları da çekebilmek için onlara bizim faşist olduğumuzu inandırmaya çalıştılar. Ancak böyle ucuz bir yalan sökmeydi. Yalanları çabuk açığa çıktı. Kavganın daha da büyümesi örgüt üyelerimizin sorumlu davranmasıyla önlendi. Bu olayda bizim 4 üyemiz, FİDEF'li demokratlardan 16 kişi yaralandı.

Biz Federal Almanya'da yaşayan ve çalışan Türkiyeliler için olarak anti-faşist görevler ve demokratik haklarımız için savaşımı güçlendirmek zorundayız. Ancak buradaki işçilerimizin demokratik kitle örgütü iddiasını hala taşıyan FİDEF'li oportünist yöneticiler, *İşçinin Sesi* gazetesinin satışından çok rahatsız oluyorlar. Çünkü bu gazete TKP merkez yönetimini eleştiriyor. 10 Mayıs'daki mitingi sabote etmeye kadar varabilecek sorumsuz davranan bu anlayışın demokratik olduğu söylenebilir mi? Miting alanının neredeyse savaş alanına dönmesi onların provokasyonudur. Bu tip bir provokasyonu daha önce de FİDEF'in 4-5-6 Nisan günleri Frankfurt'ta yapılan kongresinde Mannheim İşçiler Birliği delegelerine saldırmakla yapmışlardı.

Biz Mannheim İşçiler Birliği olarak demokratik Alman kamuoyuna FİDEF'in oportünist yöneticilerinin saldırısını kınadığımızı bildiririz.

Faşizme hayır!

Mannheim İşçiler Birliği

İhbarcılarını tanıyın

SAMANDAĞ

Biz Leninciler, TKP'nin oportünist kanadına karşı yükselttiğimiz ideolojik savaşın ilk gününden beri devrimcilerle ilgili olmayan iğrenç yalanlara, demagojilere ve iftiralara uğradık.

Dostlar,

İlçemiz Samandağ'nda menşevik oportünistlerin son ayak oyunlarından söz etmek istiyoruz.

İHBAR

Menşevikler Lenincileri yok etmek için ideolojik savaşım dışında (ki bunu yapmalarına memnun oluruz!) her türlü polisiye ve provokasyon oyunlarına başvururlar. Sempatizan arkadaşlarımız her gördükleri yerde 20-30 kişilik bir grupla saldırıyorlar. Tabanlarına üfledikleri "bunlar Maoculardan daha beter. Bunlar emperyalist bir ülke olan İngiltere'de örgütleniyorlar, Yürükoğlu CIA ajanıdır" gibi adi iftiralarla bizi soyutlamaya çalışıyorlar. Fakat bu tür yaş ve boş laflarla bir yere varamayacaklarını kendilerinin soyutlandığını görünce, yeni oyunlara başvururlar.

Bu talihsiz oyun ne yazık ki polisliktir.

Son dönemlerde İGD içinden ve Leninci ideolojiyi, *İşçinin Sesi*'ni savunan yeni arkadaşları kazandık. Bu durumdan gocunan İGD'li oportünistler, Samandağ'nda hızla gelişen *İşçinin Sesi* hareketini yıkmak için son çareyi polislik oyununa başvurmakta buldular.

İlçemizde sözde "ilerici" bir "yüzbaşı" (komutan) vardır. Bu "yurtsever" komutanın İGD'lilerle ilişkisi iyidir. İGD'lilerin istediğini yapıyor. Fakat hiç kuşkusuz "fidye" karşılığında isteklerini yerine getiriyor. O "fidye" de biz Leninciler ve Dev-Yol oluyor.

Birkaç ay önce "yurtsever komutan" İGD'lilere lüks bir gazino-

da yemek verdi. Yemekte yaptığı konuşmada; "Samandağ'nda özellikle siz İGD'lilerden hoşlanıyorum. Çok dürüst bir örgütsünüz. Devlete karşı çıkmıyor, sıkıyönetimi yormuyorsunuz. Onun için sizleri rahatsız eden kişi veya grup varsa onları mahvederim" diye açıklamalarda bulundu. Bir süre sonra menşevikler Lenincileri "yüzbaşıya" ihbar ettiler. "Bunlara yurtdışından PTT'yle yayın geldiğini", *İşçinin Sesi*'ni savunanların tek tek isimleriyle kimler olduğunu, hangi adreslere yayın geldiğini söylediler. Bunun üzerine "yüzbaşımız" adres sahiplerini tutuklayarak sıkıyönetime gönderdi. PTT'deki tüm yayınlarımızı el koydular. Tüm gözler bize dikildi. Her gittiğimiz yerde gözleniyor, takip ediliyor! Bütün bunlar yetmediği gibi menşevikler "işte gördünüz, 5 esnaf işinden gücünden ettiler, kendileri serbestçe dolaşıyorlar. Bunlar (*İşçinin Sesi*'ni savunanlar) daha birçok kişinin başına bela olacaklar. Kimse bunlara adresini vermesin" biçiminde demagoji yaydılar. Bundan amaç menşeviklerin bu ihbarla ilişkilerinin olmadığı izlenimini yaratmaktır. Fakat kendi yakalarını kendileri ele verdiler. Şöyle ki:

Seçim propagandalarında "sıkıyönetimle aramız iyidir. İstedikimizi adamı içeriye atarız, istediğimizi çıkarırız" biçiminde halkımıza hava attılar. Adres sahiplerinin yakalandığı günün akşamı ailelerine telefon ederek "Babanzı çıktı mı? *İşçinin Sesi*'nin adamları çok güçlüdürler, hemen çıkarırlar merak etmeyin" diyerek arkasından iğrenç kahkahalarla "köklerini kazacağız" biçiminde tehditler savurdular.

İşte dostlar! Türkiye devrim hareketinin başını çekecek menşevik bozuntularının oyunu!

Tanyın bunları! Tanyın da o çirkef yüzlerine bir daha tükürün!

İşçinin Sesi'ni savunanları devletin bekçilerine ihbar etmek devrimciler de değildir. Bizim bildiğimiz, devrimciler bu kadar alçalmazlar. Ama bu sizin için ancak başlangıçtır menşevik baylar! Daha çok şeylere başvuracaksınız. Belki faşistler gibi adam kurşunlamaya... öldürmeye...

Dostlar! Oportünistlerin her oyunlarını boşa çıkardığımız gibi, bu polislik oyununu da boşa çıkaracağız. Halkımız bizleri iyi tanıyor, bu tür oyunlara aldanmıyor.

Leninciler olarak, İGD'de dürüst, namuslu unsurlara sesleniyoruz! Şeflerinizin bu iğrenç davranışlarını görün ve teşhir edin.

Oportünizmin her türünü yıka-

cağız!

Kahrolsun ihbarçılık-polislik!

Yaşasın Leninci hareketimiz!

Devrim Kervanı

TKP'nin Sesi polislik yapıyor

ANKARA

Devrimci kamuoyuna duyuru:

Nisan ayı içinde meydana gelen bir olayda bir arkadaşımız kimliği bilinmeyen kişilere karşı duyurularla haince sırtından kurşunlandı.

Arkadaşımız uzun süre komada kaldı. Son günlerde durumu düzeldi, iyileşme yoluna girdi.

Değinken istediğimiz, TKP'nin oportünist yöneticilerinin tutumu, yaptıkları polisliktir.

TKP'nin Sesi radyosu, yaptığı yayınlarda arkadaşımızın adını ve soyadını vererek TKP militanı olarak ilan etmiştir. Bu, devrimciler

üzerinde baskıların, işkencelerin son haddine ulaştığı bir dönemde, bir devrimciyi polise ihbar etmek demektir. Polisliktir. Arkadaşımız, devrimci bir militandır. Onun TKP'nin oportünistlerine karşı duyduğu kin saygı duyulmaya değerdir. Onun, ona utanmazca sahip çıkma cüretini gösterenlere karşı olan kinini onu tanıyan herkes bilir. Arkadaşımız *İşçinin Sesi*'nin Leninci görüşleri doğrultusunda devrim savaşımında faşistlerce (ya da burjuva ajanlarca) kurşunlanmıştır.

TKP'nin oportünist yöneticilerinin yaptığı ihbarçılığı tüm devrimciler adına lanetliyoruz.

Kavg arkadaşları

Savaşmayanlar konuşmasın

SAMSUN

Samsun'da bugünlerde faşistler Vali ve Emniyet Müdürünün desteğiyle saldırılarını artırdılar. Hemen hemen her gün yerel çatışmalar oluyor, kahveler taranıp evler yakılıyor. Son 3 hafta içinde öldürülenlerin sayısı 6'yı buldu. Devrimcilerin bulunduğu işçi ve emekçi mahalleleri faşistler tarafından işgal edilmiş durumda. Polis istediği evleri basıp, bulduğu sol içerikli yasal bir kitap için günlerce nezarethanelerde işkence yapıyor.

Burjuvazi yeni yöntemlerle örgütlenerek kendini güçlendiriyor. Bunun karşısında devrimcilerin konumu nedir?

Samsun'da halkla bütünleşmiş sağlam bir devrimci örgütün olmayışı olumsuz sonuçlar doğuruyor. Savaşımın artması gereken böyle dönemlerde küçük burjuvazinin devrimci akımları ile sağ oportünistlerin nasıl aynı konuma düşüklerini görüyoruz.

Kurtuluş gurubunun bildirilerinde halkın kendi kendine örgütlenmesini beklemesi, eylemlerindeki durgunluk, buna örnektir.

Oportünistlerin ise Samsun'da

güçleri oldukça zayıftır. Varolan menşevikler ortalığı daha fazla karıştırmamak için evlerinden dışarı çıkmıyorlar (daha doğrusu çıkamıyorlar). Tabana da "ne yapalım, kadro yok", "kadroları sürmek cınamet olur", "tek tek faşistlere karşı yapılan eylemler yanlış" gibi sözlerle avutmaya çalışıyorlar.

Evde oturarak faşistlere karşı yapılan eylemlere yanlış demekle birşey halledilmiyor. Ancak savaşın söz söylemeye hakkı olabilir. Kadro yoksa bu da onların sorunudur. 2 senedir yetiştiremedilerse daha hiç yetişmez demektir.

Oportünistlerin bu yüzünü militan unsurlara göstermek bugünlerde büyük önem kazanıyor. Bu görevimizi çeşitli engellemelere karşın yapıyoruz.

Ayrıca küçük burjuvazinin devrimci akımlarına karşı ideolojik savaşımı da hızlandırmak gerekiyor. Devlet tekeli kapitalizminin önümüze sürdüğü yeni baskı yasaları, devletin ve sivil güçlerin faşist saldırılarının artması karşısında tek çözüm ileri demokratik halk devrimidir.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kaptan

YAZ TAARRUZU BAŞLIYOR!

Yaz Taarruzu başlama tarihi Türkiye'de 1 Temmuz İngiltere ve Avrupa'da 1 Haziran

"Yoldaşlar! Yağmur belki yağar, belki yağmayacak. Karşı-devrim güçleri geçici olarak egemen olabilir, ya da yığın hareketi iyice yükselebilir. Ne olursa olsun, yurdumuzda ortaya çıkacak her keskin dönüş, öteki sonuçlarının yanı sıra Lenincilerin yurt çapında gerçek bir güç olmasıyla sonuçlanacaktır. Keskin dönüş dönemlerini, zor dönemleri başarıyla göğüsleyebilecek güç yalnızca Marksizm-Leninizmde vardır" ("Bizi Bizden Başkası Yenemez", *İşçinin Sesi*, sayı 129).

Evet, *İşçinin Sesi*'nin gücü de buradan, Marksçı-Leninci ideolojisinden gelmektedir. Ancak tek başına ideolojik güçle devrime gidilemez.

"Marksizm-Leninizmin ideolojik gücünü nesnel güce çevirmek gereklidir. Bunun için TKP'mizin örgütlülüğünü, devrimci dalgayı kucaklayacak bir düzeye yükseltmek gerekir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, s.36).

Devrimci hareketin yükseldiği ülkemizde devrimci dalgayı nasıl kucaklayacağız? Yükselen devrimci hareket karşısında karşı-devrim cephesi, devlet bastırıyor. Bir yandan bu nesnel tehlikenin zararlarına karşı tedbirimizi alıp, öte yandan bu nesnel ortamdan nasıl yararlanacağız; nasıl bilenerçek çıkacağız? Kadrolarımızı nasıl yetiştireceğiz? Sınıfımızı, yığınları nasıl eğiteceğiz?

Hepsinin yanıtı tek bir noktada odaklaşıyor. Ve bu "...savaşlar içinde, savaşarak örgütlenmektir. Türkiye'nin bu tozu dumani içinde tutacağımız ana halka örgütlenmedir" (R.Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisinin Taktikleri*, s.74).

Ana halkayı kavrayabilmemiz ise kadrolara bağlıdır. "Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine" dala- cak, *İşçinin Sesi* ile yığınların ba-

ğını kuracak kadrolar gerekiyor.

En başta devrimci durumun yüklediği görevleri, sorumlulukları omuzlayabilecek kadroların her yönüyle eğitilmesi gerekiyor. Eğitimin başta gelen yönü ideolojik eğitimidir. Bu da yayınlı olur. Üyelerin eğitimi için onları yayınlı beslemek gerekir. Ve ülke çapında yaymalıyız yayınlarımızı. Unut-

mayalım ki "Daha pekçok partili *İşçinin Sesi*'ni görmedi" (R.Yürükoğlu, agy, s.50). Ve biz bu yoldaşlara mutlaka ulaşmalıyız, ulaşacağız. Eğitimin öteki yönü üyelerimizin disiplin ve devrimci özverisinin yükseltilmesidir.

İşte Yaz Taarruzu bunları sağlamada, önce kadroları, kadrolar eliyle de sınıfımızı, yığınları eğit-

mede çok önemli bir araçtır.

Yaz Taarruzu sırasında üyeler, en başta parasal kaynak sağlayarak partimizin gelişmesinin, serpilmesinin önündeki parasal zorlukları yıkmada büyük bir adım atıyorlar. Sonra üyeler kendileri emek eğitiminden geçiyorlar. Yaptıkları katkıyı daha yüksek, daha yüksek tutabilmek için çalışıyorlar. Yaz Taarruzu eliyle, devrimci durumda yığınlarda, sempatanlarda ve üyelerde yükselen devrimci özveri duygusu değerlendiriliyor. Ve Taarruz bunları devrimci yöntemle, bolşevik ruhla yapıyor.

Üç yıldır İngiltere'de başarıyla uygulanan ve Konferans'da Türkiye çapında yenştirilmesi kararlaştırılan "Yaz Taarruzu" nun anlamı bu sene bambaşka. Bizden her senekinden çok daha yüksek özveri istiyor. "Devrimci durumu devrime dönüştüreceğiz" dedik. "Ülkeyi çürütmeyeceğiz" dedik. Konferans kararlarımız önumize 4 ana görev koyuyor: "1. İdeolojik eğitim, 2. Yıldırım hızıyla örgütlenme, 3. Disiplin ve konspirasyon özel önem, 4. Yayın, yayın, yayın" (R. Yürükoğlu, agy, s.75).

Evet yoldaşlar, görevlerimiz, sorumluluğumuz böyle büyük. Ancak Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı gibi, "Kafamız aydınlıktır. İdeolojik, siyasal ve örgütsel görevlerimizi, geçmekte olduğumuz boğazı ve varmayı amaçladığımız yeri biliyoruz. Biz üstümüze düşeni yaparsak, önumize koyduğumuz görevleri yerine getirirsek, gelecek keskin dönüşlerin yönü ne yana olursa olsun, Leninizmi ülke çapında seçenek yapmakla sonuçlanacaktır" (R.Yürükoğlu, agy, s.77).

Parasal zorlukları kırmak, disiplin ve devrimci özverimizi yükseltmek, emek eğitiminden geçmek, yığınları dalmak, onlarla daha sıkı bağlanmak için, "ÖRGÜTLEN" belgisini hayata geçirmek için, YAZ TAARRUZUNA!

BİLDİRİ

Devrimci özverinin önemini içimizde duyalım

1 Mayıs'ın hemen ardından işçi sınıfı savaşçıları yeni bir devrimci özveri yarışına başlıyorlar. 1977 yazından beri, her yaz İTİB üye ve sempatanları, örgütleri için emek eğitiminden geçiyorlar. Herkes kişisel harcamalarını en aza indirir, örgütü için üretir, söz verdiği miktar üstüne çıkmayı amaçlar. Artık militanların sloganı "devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir" cümlesi olmuştur. İşe bu belgiyi haykırarak sarılırlar.

Bu yıl dördüncü kez "Haydi Yaz Taarruzuna" diyoruz. Kendimizden emin, heyecan dolu ve gururluyuz. Çünkü geçtiğimiz üç sene içinde hedefler %50 ile %100 artırılarak kondu. Her seferinde hedefler çok fazlasıyla gerçekleştirildi. Yorgunluğu da, başan sevincini de birlikte yaşadık. Kollektivizmin üstünlüğünü kanıtladık. Çevremizdeki tüm ilerici, yurtseverleri de kampanyamıza katarak genişledik.

Her geçen yıl Yaz Taarruzlarının önemi kat be kat artıyor. Bu yılki Taarruz Lenincilerin gazetesi *İşçinin Sesi* içindir. *İşçinin Sesi* Türkiye'de kelle koltukta savaşan devrimcilere ışık oldu. Onların Lenin'e bir kez daha sınımsız sarılmalarına önyak oldu. Ve *İşçinin Sesi* bugün işçi sınıfımıza Leninci devrim yolunu gösteriyor. Her geçen gün daha çok okunuyor, tartışılıyor ve isteniyor. *İşçinin Sesi* hareketi büyüyor, her yönüyle gelişiyor. Büyüdükçe parasal gereksinimleri de artıyor. İşte bu sorunu çözmek biz devrimcilerin alın terinden, özverisinden geçiyor. En çok sayıda sempatanı Taarruza katmak en önemli hedeflerimizden biridir. Gün, hep beraber örgütleyici, yol gösterici *İşçinin Sesi*'ni daha yükseklerle çıkartma günüdür.

Yoldaşlar,

Devrimci özverinin önemini içimizde duyalım. Bize düşen görevi var gücümüzle çalışarak yerine getirelim. Hedefimiz Türkiye'de devrimi, sosyalizmi kurmaktır. Bizler kafamızla, bileğimizle, yüreğimizle her engeli yıkıp bu hedefe ulaşacağız. İşte yolun burasında Yaz Taarruzu var. Tüm özverimizi göstereceğiz, alınımızın akıyla çıkacağız. Herşey devrim için.

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Yaşasın İleri Demokratik Halk Devrimi!

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
15.5.1980